

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by
Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.

September

8

Вересень

1965

Пряха з Полтавщини

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК XXII ВЕРЕСЕНЬ Ч. 8

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць за винятком серпня

Редагує Колегія — Лідія Бурачинська,
Осипа Грабовенська, Олена Лотоцька,
д-р Наталя Пазунок, Ірина Пеленська,
Марта Тарнавська і Марія Юркевич.

Листування й передплату висилати
на адресу:

4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel. DA 4-7304

Річна передплата в ЗДА і Канаді
від січня 1963 \$5.00
Піврічна передплата \$2.75
Річна передплата в Англії 1½ ф. ст.
Річна передплата в Австралії 2 ф. ст.
В інших країнах рівноварт. 5 ам. дол.
Поодинокое число 50 центів

Зміст:

Г. Мазуренко: Пристань Біленька
Перед нашим З'їздом
Л. Онишкевич: Наше середовище і
молодь
Д. Маркусь: Проблемна тема
Два ювілеї
О. Литвин: Тестамент
М. Левицька: Дарабою по Черемоші
К. Скрипченко: Шлях української
п'яністки
Союзянка: З Конвенції в Новому
Орлеані
І. В. П. Сесія і Рада Дошкілля
Р. Міхняк: Складники відживи
З. Терлецька: Осінні дари
Укр. нар. стрій: На Поліссі
Our Possibilities
A. Volker: UNWLA Report
From the Leadership Workshop
Series
Л. Полтава: Перша пісенька овечок
О. Литвин: Соловейку, сватку, братку!
Г. Черінь: Зустрілися!
Н. Наркевич: Подорож на місяць
При громадській роботі
Г. Черінь: Нью Йорк очима українки

На обгортці:

Пряха на Полтавщині

OUR LIFE

VOL. XXII. SEPTEMBER No. 8

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Phone DA 4-7304

Subscription in the United States
of America \$5.00 per year, half year
\$2.50. Subscription in Canada \$5.00
per year, half year \$2.75. Subscrip-
tion in England 1½ pound sterling,
per year. Subscription in Australia
2 pound sterling per year. Subscrip-
tion in France 10 n. fr. per year.
Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Phila-
delphia, Penna., under the Act of
March 3, 1879.

Single Copy 50 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

Ukrainian Booksellers
49 Linden Gardens
Notting Hill Gate
London W 2

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
16 a Prospect St.
Glenroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ:

Дарія Мельникович
c/c No. 7 887 93 de Paris
26, rue de Torcy
Paris 18-e
France

On the Front Page:

Woman of the Central Ukraine
at the spinning wheel

На терені США

11. і 12. вересня — Виставка картин і
Літ Вечір Михайлини Ольшан-
ської-Стефанович — Окр. Рада
США і Гурток Книголюбів у Ши-
каго.
18. вересня — Відкриття Світлички —
29 Відділ США у Шикаго,
43 Відділ США у Філадельфії.
19. вересня — Виставка картин М.
Ольшанської-Стефанович — 74
Відділ США у Шикаго.
25. вересня — Базар уживаних ре-
чей — 29 Відділ у Шикаго.
16. жовтня — Товариська вечірка —
29 Відділ США у Шикаго.
23. жовтня — Вишивані Вечерниці —
22 Відділ США у Шикаго.

КРИЗЬ НОВІ ФІЛЬМИ

ІСТОРИЯ ЕЛІНОРИ РУЗВЕЛТ —
Eleanor Roosevelt Story. Життя цієї
видатної американки описане тут при
помочі світлин і краєвидів.

ДЖИНГІС ХАН — Ghenghis Khan.
Омар Шеріф грає ролю монгольсько-
го полководця. Фільм не держиться і-
сторичних фактів.

ЛОРД ДЖІМ — Lord Jim — Фільм
на підставі повісти Дж. Конрада. Чу-
дові світлини краєвидів Сходу.

МЕРІ ПАПІНС — Mary Poppins. —
Музична комедія Дізнея про пригоди
дітей та їх виховниці Мері, яку грає
Джулія Ендрус.

ТІЛЬКИ ДЛЯ ВІДВАЖНИХ — None
But the Brave. — Фільм із часу 2. сві-
тової війни, коли мала група японців
атакує американську частину на Ти-
хому океані.

ВОНА — She. — Фільм на підставі
пригодницької повісти Райдера Гагар-
да про королеву з Африки.

ШЕНАНДО — Shenandoah. —
Фільм із часів громадської війни в А-
мериці. Грає Джеймс Стюарт.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

З огляду на помилку, що зайшла в
ч. 5. Н. Ж. із вісткою про пожертву
16 Відділу США подаємо ще раз її
первісний зміст:

З нагоди хрестин синочка б. голови
Відділу п-ні Катрі Гуцал, Маркіяна, і
на пропозицію п-ні Валентини Єрмо-
ленко — на руки хресної матері п-ні
Катрусі Скуб'як зібрано 24 дол. на
пресовий фонд Н. Ж.

Управа 16 Відділу США
Міннеаполіс, Мінн.

Наше життя

РІК XXII

ВЕРЕСЕНЬ, 1965

Ч. 8

Галя Мазуренко

Пристань Біленька

Над омутом пристань Біленька.
Піски, переكاتи наліво...
Весло, усе в золоті, дзвенька
І віриться просто наївно,
Що вправо, де круча нависла
Апостол Андрій пив з криниці...
У золоті вечір і пісня
Луною тремтить і двоїться.

Це зміна співа, це матроси
Моторний, Робота, Прудивус!
Пів віку ми на й землесоса
Немає... й дивлюся —

Я в Лондоні, в вільній читальні,
В слов'янській читальні журнали.
Прокинулись спогади дальні,
Біленьке село у журналі!

Що бачу? Доцент став Моторний?
Це син у Моторних чи внук?
Я згадую хатку, де зорі
Здавалось, злітали до рук!

Де мати варила вечерю,
Де я на гостині була.
Електрика, пишуть, тепер там,
Читальня там є чимала!

І мире Каховське... Як? Море!
А був переكات і піски,
І пристань, й гудів на просторі
Гудок землесоса різкий.

Був мор потім, війни та голод,
Сторіками кров потекла...
Ось в золоті омут навколо
І зміна пливе із села.

Знов згадую Кичкас і вітер,
Шумить шовкохвостий ковиль...
Тікаю я з дому! Як діти,
Як діти — сорви-голови!

Тікаю все далі і далі,
І бачу кирпичний завод.
Мене не взяли, бо наймали
Там втомлених босих дівок.

Ті — цеглу важку, мов дитину,
Несли чередою... Так я
Читаю й тепер в Україні!
І дітям нема молока!

Лондон, 1964

Перед нашим 3'їздом

Проминуло вже 40 літ від хвилини, коли в Нью-Йорку у травні 1925 р. зішлись представниці кількох жіночих товариств і заснували Союз Українок Америки. Готуємось не згадати й відзначити. XIV. Конвенція СУА віддасть належне признання цій події жіночого організованого життя.

Немов у призмі перетнуться в ній різні течії. Наше минуле — отой 40-літній шлях, що провадив українське жіноцтво ЗДА крізь взлети і схили. Його побачимо в Конвенційній Книжці, що подасть історію Союзу Українок Америки.

Наше теперішнє будуть репрезентувати осяги Відділів СУА. Почуємо про них у звітах і цифрах. Їх відзначить Конвенція: за оснування організації, за 30-літнє тривання, за заснування й ведення Світличок. Це буде перегляд того живого вогню, що жевріє й палахкотить в організації і промінне на громаду. І буде признанням для кожної Союзянки, що піддержує його теплом свого серця.

Але ми дозволимо собі поглянути і в майбутнє! Наш панель застановиться над тим — „як зберегти українську субстанцію“ у вільному світі і що в тому напрямку може зорганізоване жіноцтво зробити. Якими шляхами прямувати, яких засобів уживати, щоб сповнити своє призначення у грядучому 40-літті? До виголошених доповідей зможуть висловитись усі присутні, щоб цей погляд був справді — голосом усіх.

Отак готуємось до цього нашого великого 3'їзду. Кипить праця у Централі, відбуваються зустрічі й дискусії, накреслюються пляни. Але не тільки там. До цього здвигу повинен готуватись однаково кожен Відділ СУА. Бо це 3'їзд усього жіноцтва, що згуртоване в рядах СУА, це є здвиг усіх його конструктивних сил.

Навіть можна більше сказати. Цей 3'їзд Союзу Українок Америки заторкне й жіноцтво з-поза його круга. Кожна українка в ЗДА відчує його значення, хоч і була б байдужа до громадської праці або включена в іншу схему організованої роботи. Бо 40 літ пройде-ного шляху залишило свій слід в українській громаді і піднесло в ній становище жінки. І тому Конвенція, присвячена тим роковинам, мусить розворушити кожне жіноче серце.

Бо про ці роковини знатиме й українське жіноцтво на рідних землях. Подібно, як відслонення пам'ятника Лесі Українки чи Тараса Шевченка — і ця подія відіб'ється у свідомості сотень і тисячів українських жінок. Із неї вони зачерпнуть силу до дальшого життя і боротьби за своє і своїх дітей існування.

На актуальні теми

Наше середовище і молодь

Цю тему різно заторкувано в попередніх статтях і листах. Справа ця є важка і досить скомплікована. Тому, якщо ми хочемо змінити теперішню ситуацію, то мусимо спершу глибше перевірити теперішній стан, а тоді шукати за причинами. Щойно після такого розглянення цієї проблеми зможемо плянувати дію в напрямі зміни на краще.

Тому, на мою думку, до цієї проблеми слід було б підходити в таких аспектах:

1. „Ми хочемо, щоб наша молодь цінила наше середовище“ — пише читачка з Дітройту. Отож, що саме хочемо, щоб наша молодь цінила? Треба нам добре знати, що вартісне хочемо підкреслювати в: наших церковних житті, громадських установах, культурній діяльності і творчості, культурних здобутках, приміненні наших звичаїв, наших церковних, культурних і громадських діячів і т. п.?

Що з повищого є на доброму чи на задовільному рівні, а що треба ко- нечно змінити, поправити? Подивімось на деякі негативи. Знаємо, що багато діянок нашого суспільного життя має низький рівень. Промови, проповіді, статті, дискусії, виставки, преса — часто бачимо в них брак оригінальної думки, інтелектуальності, стремління вгору, доброго тону. Мало наших діячів (різних площин) працюють над собою в поглибленні власного знання, світогляду. Не багато також має задовільне знання чи то нашого культурного життя чи американського. А примітивізм відкидає тих молодих, що хочуть наслідувати когось, хто стоїть вище від них; а другим — примітивізм закриває двері можливості пізнати краще.

Ось візьмім наші газети: рівень дискусій часто дуже низький. У нас майже комплетний брак справжніх рецензій (кожна імпреза відбулась „на високому рівні“, кожна українська книжка є „лершоаякісною“). Брак у нас конструктивної критики — а тому й брак поступу в цих ділянках. Також брак у нас доброї молодечої (для ю-

нацького віку!) літератури; молодеча преса щойно починає розвиватися. Не доляки в повищій діялках не є притягаючі для молоді.

2. Ми хочемо задержувати нашу молодь серед нашої громади. Розгляньмо спершу — хто відходить від українського середовища? І чому? Для одних — це через мішані подружжя чи брак товариства свого віку. Для других — це через брак можливості для особистого вияву чи заспокоєння глибших зацікавлень і вимог. Листа ця має багато менше й більше важливих причин.

Багато молодих, яких ми тратимо — це часто в малих осередках, тих, що ніколи не мали можливості пізнати наші вартості і почуття меншеварто- сти чи незадоволення загнало їх в інший гурт. Багато з тих, що відходять — це пересічні люди. Та багато з них це талановиті одиниці, що не знайшли або заохоти, або творчої атмосфери в нас. Ми дуже мало зусилля присвячуємо для справжнього розвитку талановитої молоді. Самі втерті рутини академії, концертів і т. п. не задоволь- ляють справжнього таланту, а невідна- деного — тільки придушуть.

3. Хто залишається серед наших молодечих організацій чи взагалі серед українського гурта? Чи ми є вповні задоволені з них? У чому — так? У чому — ні? Маємо багато корисних одиниць повних посвяти, ідеалізму, ініціативи. Маємо багато здібної мо- лоді. Та чи не бракує ще чогось серед них?

Серед широких рядів нашої молоді помітне одне: брак молодих творчих сил. Немає в нас груп молодих поетів (кілька одиниць, які пробують свої сили) молодих журналістів, молодих українознавців і т. д. Та — чи мали вони справді творчу атмосферу до заохоти і вироблення себе в цих напря- мах? Чи справді вони мали на це можливості в наших товариствах? Чи ми взагалі ставили ці ділянки на від- повідний рівень і місце? Чи дрібнич- кованими справами не переходили ми на перший плян? І тут себе запитаймо,

наприклад: з чого більша остаточна користь — із жалібних академії, чи з конкурсу молодечої творчості?

Нам треба звертати увагу на кожную молоду людину, але зокрема на тих, що за десять років чи більше мали б перебрати провід нашого культурного і суспільного життя. Без вартісних од- ниць, провідників, без доброї укра- їнської преси, без нашої культурної творчості молодь піде там, де зможе знайти це (на відповідному рівні) се- ред іншого середовища.

Так, на мою думку, виглядають де- які наші недоліки, що відштовхують нашу молодь. І тому ці недоліки треба усунути. А покищо — молоді треба ставити перед очі те, що вона може цінити і наслідувати: наших учених, що в світі мають свої заслуги; тих, що шукають глибшого знання і потім мають успіхи; тих, що вміють вести збалансоване життя і бути задоволе- ними та успішними серед українсько- го та американського суспільства. Треба зазнайомлювати їх із справді вартісними здобутками нашої культу- ри. Але при тім усім не треба вагаться і боятись здорової критики. Слабину і примітивізм — чи це в українському чи американському житті — треба критикувати. Молодь — це думаючі люди, що їх не можна задурювати іншими критеріями і вимогами на такі самі справи. Власне доброю критикою покажемо, що маємо якісь вимоги до себе, і що можна зробити краще.

Тепер, коли в різних наших кругах виринає питання: хто ми властиво є (чи емігранти, чи американські укра- їнці і т. д.) і які наші завдання — ду- маю, що конечно треба над цією те- мою спершу застановитись і продис- кутувати. Цю тему порушили недавно А. Фіголь („Світовий Конгрес Вільних Українців“, Париж, 1965) та Р. Іль- ницький („Призначення Українців в Америці“, Нью Йорк, 1965). Після щирої і розсудливої застанови та аналізи нашого становища, коли нам стане справді ясно, на кого і як виховувати нашу молодь — тоді багато легше бу- де нам приступити до деякої переор- ганізації нашого суспільного життя та до створення справді відповідного се- редовища для нашої молоді на май- бутне.

Ляриса Онішкевич

Приналежність до жіночої ор- ганізації — це доказ громадської зрілості кожної жінки.

Проблемні теми

Що це таке проблемна стаття? Чим відрізняється вона від репортажної статті? Може найкраще це пояснити прикладом. Недавно тому 29 Відділ СУА влаштував Дитячу Вишивану Забаву. Репортажно написана стаття про цю імпрезу виглядала б менш-більш так: імпреза відбулася такого-то дня, присутніх було біля стільки осіб, програма включала виставу „Червоної Шапочки“, показ народної носії, нагороди. При тому подати імена виконавців, організаторів, тих, що найбільше причинилися до переведення імпрези і т. п. Також можна і побажано подати якийсь коментар, — напр. учасників було багато або замало на нашу громаду, виконання вистави вміле чи менше вдале, бо інакше це виглядає на звіт, а не на репортаж. Не обов'язково згадувати всі прізвища, навіть непотрібно для доброго репортажу, бо він повинен охоплювати ключеві речі, відтворити в уяві читача дану подію, а не нудити його. Але на всіх дописувачів натискають у тому напрямку, бо інакше є забагато вражених почуттів, а то й образ. Така атмосфера, розуміється, не сприяє добрій журналістиці.

У проблемній статті буде інший підхід. І знов повернуся до Дитячої Вишиваної Забави. Перш за все, для проблемної статті мусимо цю імпрезу узагальнити. Яке виховне значення для дитини має забава, де домінуючою темою є українська вишивка? Чи не може невдала Вишивана Забава наробити більше шкоди, ніж добра для дитини, бо вона неприємне пережиття може асоціювати з вишивкою, яку, в свою чергу, вона пов'язує з українством? Що значить для дитини бачити таку всевітню казочку, як „Червона Шапочка“, виконану в українському прикрашенні? Яке значення показу носії? Тільки як барвіста точка на програмі, чи як виховний засіб, щоб залізати матерів і дітей із частиною нашої культури, яка властиво вже сьогодні є історичною пам'яткою? А якщо це

останнє, то яку вартість має ознайомлення з ношею минулого для нас сьогодні? Чи воно потрібне? Чому? Який сенс був нагород? Ось і маємо проблемний підхід.

Отже, перша передумова до проблемної статті — це узагальнення. Якщо під час вистави „Червоної Шапочки“ мегафони не були добре нарегульовані, то це належить до репортажної, а не до проблемної статті. Це є деталь, що відноситься тільки до даної імпрези і є проблемною організаторів. Яке значення має вистава для дитини — це належить до проблемної статті.

Друга передумова — це реально підстава. Стаття мусить відноситися до події чи ситуації, яка існує, а не до здогадів. Вона мусить бути основана на фактах. І це приводить нас до третьої передумови, а саме — знання. Писання проблемної статті вимагає від автора знання, і то знання проблеми в ширшому сенсі. Знати факти причинні тільки до одної події, вистачить для репортажу. Для проблемної статті їх треба узагальнити, порівняти, поставити їх у правильну перспективу. Знання уможливує нам оцінити, наскільки важлива є дана проблема.

І хоч часто знання веде до об'єктивності, то не завжди воно так буває. А об'єктивність є необхідна для проблемної статті. Інакше стаття стає моралізаторством або пропагандою. І хоч одне, і друге мають своє місце і в пресі, і в житті громади, воно далеко не приносить тої користі, яку дає добре написана й обоснована проблемна стаття, а то й робить шкоду, бо часто своєю односторонністю, а нерідко й викривлюванням фактів, витворює неправильну спільну. В пропагандивній статті мусить бути якась доза неправди (недоговорення або прикрашування дійсності), хоч би тому, що звертається увагу лиш на приємні і корисні факти, а інші промовчується. Мов-

чанка часом може бути більшою неправдою, ніж те, що сказано.

Пишучи проблемну статтю, ми мусимо самі себе перевірити: які є наші особисті упередження, пересуди і чи наша думка не закрашена емоціями. І їх треба по зможі якнайбільше уникати. Казати, що всі ці речі — пересуди, упередження, емоції — це людські прикмети і їх не можна визбути, не зовсім правильно. Безперечно, об'єктивність не є вроджена. Її набувається. З певним зусиллям, а передовсім вишколом, можна собі засвоїти методу об'єктивного спостереження, аналізу й підсумування. Об'єктивність сама в собі не є чесною, але у писанні проблемної статті, вона є. Головне, щоб ми були щирі зі собою і зі своїм читачем і не писали те, що приємно було б чути і йому і нам, а те, що є правдиве. А зокрема важне є взяти під увагу факти, які для нас є несприятливі, бо лиш тоді, з відкритими очима, можемо дійти до правильної розв'язки.

Конкретно, які теми підбирати? Їх є багато і їх можна категоризувати в різні підвідділи: внутрішньо-організаційні, громадські, виховні і т. п. Це залежить від настановлення і вподобання кожної референтки зокрема. Є такий знаний анекдот про писання проблемних статей. Тема була: слон. Німець писав „Слон і його віджива“, француз „Слон і його еротичне життя“, поляк „Слон і польська справа“, українець „Слон і його політичні погляди“.

На мою думку, першою і найбільшою проблемою українців у діаспорі — це збереження української свідомості, української духовості. Це властиво не одна, а цілий комплекс проблем: Що це є українська свідомість? Українська духовість? Які є асиміляційні процеси в даній країні поселення? Який є сенс цього збереження? (Саме це останнє питання так часто чується, що воно вже стає банальним). Який сенс збереження української духовості, вщиплювання її в дитин-

ну, коли врешті-решт асиміляція неминуча? Я це питання інакше поставила б: який сенс купувати дитині черевики, коли вона з них і так і так за кілька місяців виросте? Що властиво хочемо зберегти: український політичний патос, чи українську культурну спадщину? Що це є українська культура? Яка є роля жінки-матері в цьому процесі збереження? Питань, які нав'язують до головної теми є стільки, що напевно ще на довгі роки стане з них досить тем до статей.

Також хотіла б я зробити кілька зауваг з бльш технічного боку. А саме, проблемні статті повинні бути короткі. Це не є наукові трактати з остаточною розв'язкою. Їх першою ціллю — це вміти правильно поставити питання, збудити в читача думку, усвідомити його що дана проблема взагалі існує, і ясно в наглядних конкретних висловах її з'ясувати. Очевидно, не всі можуть чи повинні писати проблемні статті. Навіть коли людина має цікаву думку, чи спостереження, не завжди вона здібна її ефективно висловити. А з другого боку є люди, які хоч самі не зроджують ніяких ідей, вмійють спиритно схопити думку других, засвоїти її собі і вміло передати її на папір. Це так звані люди з „легким пером“, а в журналістиці це суттєве.

Підсумовуючи повище сказане; проблемна стаття повинна бути побудована на реальній базі, підтверджена фактами, узагальнена, об'єктивна. У насвітленні даної проблеми ролю грає знання автора і його уміння висловитися. Статті повинні бути короткі, конкретні, сконцентровані над одною темою чи одним аспектом проблеми. Вони не є інформативного характеру, а радше повинні побуджувати думку і дати напрямні дальшої праці чи дії, без того, щоб бути дематогічними. Вони повинні мати безпосереднє відношення до життя. З точки піднесення рівня журналу, проблемні статті є необхідними.

Думаю, що влаштування конференцій пресових референток, є добрим помислом. В українській громаді назагал є дуже мало лю-

Два ювілеї

У 1964/65 рр. припало 70-річчя двох жіночих постатей нашого часу.

ХАРИТИНА ПЕКАРЧУК походить із Симферополя. Хоч її сім'я була українська (дівоче прізвище Книщенко), проте дід її був польським повстанцем. Мабуть, від нього успадкувала вона своє завзяття. Ще в гімназії вона придбала національну свідомість, у чому допомогли їй театральні вистави й участь в аматорському гуртку. Революція 1917 р. пірвала її своєю стихією. А що в Симферополі стояли три запасні полки, то вся увага тамошньої української громади скерувалась на освідомлення тих частин. Це й пов'язало молоду Харитину з військовим життям. У 1918 р. вона мусіла втікати з Симферополя, але в Кременчузі попала в руки большевиків, що старались вимогти від неї якінебудь відомості. Її звільнено завдяки німецькій окупації. Пізніше в Єлисаветі вона приєдналась до новосформованого полку, де їй дали пост старшини для доручень. Настав бурхливий 1919 р. і Штаб Південно-Західнього Фронту доручив їй зорганізування санітарного поїзду. Харитина мала вишкіл медсестри й охоче перейняла цю роботу, хоч в умовах пересувної війни та нестачі ліків і перев'язочного матеріалу дуже важко було її сповняти. Аж поки й її не осягнув тиф, змора того часу. Перебувши його, вона знов дігнала свою частину. З нею уже перебула марш від Збруча аж до Жмеринки зі зброєю в руках. Перед вимаршем у Зимовий Похід пе-

дей з фаховою журналістичною освітою. Ті, що пишуть, роблять це радше з уподобання чи суспільного обов'язку. Отже, ніхто і не думає вимагати фахово писаних статей від пресових референток Відділів США. Проте ми багато могли б навчитися, скористати, поширити свої горизонти за час своєї каденції пресової референтки. А це можливе лиш через саме такі конференції, де можна обмінятися думками відносно спільної ділянки праці, як також і попрацювати в тому напрямку, щоб могли зуміти краще виявити свій журналістичний талант.

Доповідь, відчитана дня 22. травня 1965 на Конференції Пресових Референток Округи Шикаго.

рейшла у Кінний Мазепинський Полк. На коні перебула весь Зимовий Похід, де в с. Вербка її поранено й контужено. Цим закінчилась її служба в Дієвій Армії УНР, яку вона повнила як медсестра із степенем хорунжого. Товариші збр'ї помістили численні спогади про її витривалість і готовість. „Козак Тіна“, як її популярно кликали, втішалась повагою всіх.

Дальші роки свого життя Харитина Пекарчук провела в Чехословаччині разом із чоловіком, полк. Пекарчуком. Тепер проживає в захисті старих у Дорнштадті.

З чисто українського середовища походить друга ювілятка — Євгенія Розгін. Народилась у 1895 р. у священничій родині Туркалів у с. Великі Немиринці на Поділлі. Під час навчання в Кам'янецькій єпархіальній школі виявила хист до малювання і вже в тому часі брала лекції рисунку. Після закінчення цієї школи вона вступила до мистецької школи в Києві, яку закінчила напередодні революції.

Національний підйом 1917 р. пірвав молоду дівчину у свій вир. Це був час походів, мітингів, демонстрацій, у яких уся тодішня молодь брала живу участь. Але йдучи за покликом свого таланту, Євгенія Туркало вступила до новозаснованої Української Академії Мистецтв, де її вчителями стали Софія Налепинська-Бойчук та сам Михайло Бойчук. Недовго тривало навчання, бо через воєнні дії молода дівчина мусіла виїхати до батьків. Тут одружилась із д-ром Іваном Розгоном, тепер відомим українським ученим, тут народився її перший син. Але вже в 1923 р. подружжя повернулось до Києва, де молода жінка розпочала заходи продовжувати мистецьку освіту. Це врешті вдалось їй і в 1928 р. вона закінчила Художній Інститут, як мистець-поліграф.

Свою мистецьку працю розпочала у видавництві „Книгоспілка“ в Харкові, де працювала над оформленням книжок — виконуючи обгортки, ілюстрації, заставки тощо. Та це довго не тривало, бо народження другої дитини, а головно хвороба очей перешкодили в тому. Одужавши, Євгенія Розгін стала працювати спільно з двома мистцями — Володимиром Фаталь-

(Докінчення на ст. 24)

ОЛЬГА ЛИТВИН

Тестамент

(Сценка в одному акті)

ДІЄВІ ОСОБИ:

Пані Агнеса Рогате (Рогаченко)
Перший молодий чоловік
Другий молодий чоловік
Молода пані
Старший пан
Китаєць
Адвокат
Маруся
Агент

Агнеса Рогате, 61 років, старша медична сестра, що недавно тому покинула шпитальну працю. Ще міцна, гарна жінка, волосся шойно починає сивіти. Розумна, вдумлива, але критично ставиться до всього. Часто розмовляє з легкою іронією. Отягнена елегантно, але просто, зі смаком. (Рожева суконка, рожевий светер або синя блюзка, біла спідничка).

Кімната-вітальня з бюрком. На ньому телефон. При стіні шафка з пляшками вина й бокалами. Грунка фотолів. На столику книжки, журнали. На стінах два портрети собак, окрім того кілька менших світлин.

Пес-самець може бути присутній на сцені в першій половині, але мусить бути такої ж породи, як його портрет на стіні (Джмі).

Агнеса Рогате сидить біля бюрка і щось пише. Маруся прибирає в кімнаті, входить і виходить, вкладає живі квіти в вазу. Дзвонить телефон. Пані Рогате бере слухавку.

ПАНІ Р.: ...так, це я... доброго ранку... дякую, я добре, як завжди... Джоні? Так! Вона не дуже здорова... ну, словом сподівається скоро збільшення родини... ні, вона не вдома, а в санаторії, під досвідченим доглядом... Подзвоните завтра? Добре, між першою і другою... До побачення! (Наближається до дверей, але в цій хвилині телефон дзвонить знову. Пані Рогате бере слухавку). Гелю? Пані Келлог? Дякую, добре, а як ви маєтеся? Все гаразд? Добре... Джоні? Та не зовсім добре, трохи нездорова! Джмі? А що ж, він байдужий до того, що Джоні страждає... ну, так... закон природи... Подзвоните завтра? Добре, між першою і другою. До побачення, моя дорога! (Вішає слухавку. Входить Маруся з поштою й газетою в руках).

ПАНІ Р.: Дякую, Марусю! (відкидає

листи). А, рахунки, цей вічний хробак у нашому житті... (Розгортає газету). Цікаво, чи є моя об'ява в газеті. Я, Марусю, пошукую своїх родичів, хоч я напевне знаю, що їх не маю.

МАРУСЯ: Тоді навіщо пошукуєте? (Дружно сміється).

ПАНІ Р.: Бачите, Марусю, я хочу скласти тестамент, а в цьому світі так водиться, що спадщину залишають родичам.

МАРУСЯ: Часом чужі кращі за родичів.

ПАНІ Р.: Ви маєте рацію, Марусю! А все таки подивимось, як виглядає моя об'ява в газеті (перелистовує газету, дивиться в рубрику об'яв, водить пальцем). Ага, ось вона... Слухайте, Марусю! (Читає). Пані Агнеса Рогате пошукує родичів у зв'язку зі складанням заповіту-тестаменту. З'являйтесь особисто до п-ні А. Рогате на адресу: Центральна вулиця ч. 23, Зелений Парк. Чудово. На об'яву про спадщину хтось таки й обізветься. Ось що, Марусю! Я маю зараз справу в

місті. Як хтось прийде на мою об'яву, попросить почекаги, я довго не забарюся. Ось для них журнали, книжки. Почастуйте їх чаєм. Забавте, як умієте. Я буду скоро назад.

МАРУСЯ: Добре, я зроблю все... .

ПАНІ Р.: До побачення.

МАРУСЯ: До побачення (пані Рогате виходить. Маруся продовжує прибирати кімнату, обмітає порох на світлинах, зупиняється біля портретів собак. Хтось стукає).

МАРУСЯ: Прошу! (Входить магістер Сканек. Він невисокий, носить величезні окуляри і великий портфель, набитий паперами. Щоб щось знайти, він викидає все і мусить запихати знову. Вертлявий, нетерплячий, запобігливий, повний контраст до пані Рогате. Підстаркуватий кавалер).

СКАНЕК: Доброго ранку, мого со- нечко, як життя молоде?

МАРУСЯ: Дякую, добре.

СКАНЕК: Пані Рогате, як бачу, немає дома?

МАРУСЯ: Ні, Пані поосили вас прийти по полудні.

СКАНЕК: Ага, добре. (Підходить до Марусі, коли вона стоїть і розглядає портрети собак. Стає дуже близько до неї, залищається. Маруся відступає трохи від нього, але так, щоб не образити).

МАРУСЯ (вдаючи, що вона не помітила його вільності): Пані Рогате так цікавиться собаками. Мені дивно! Вона провела сорок два роки біля хворих. Почала з доглядачки в шпиталі і скінчила старшою сестрою. Її хворі любили, поважали. А тепер, коли вже покинула працю з почесними в 61 рік, то цілком присвятила себе собакам. Майже ніхто її не відвідує і вона не любить людського товариства. Ось, прошу вас, Джоні, ось, прошу вас, Джімі. Та ще і в якому почоті (показує на портрети собак, сміється).

СКАНЕК: Яке нам діло до її собак! Ось, Марусино, я сьогодні маю скласти заповіт пані Рогате. Вона химерна жінка, родичів не має. Я хочу, Марусю, порадити їй записати гроші і дім на вас. Коли справа вигорить, то по половині. Згода?

МАРУСЯ: Що ви говорите? Яке я маю право на її спадщину? Я ж її чужа людина!

СКАНЕК: Тихо, моє серденько! Залишіть цю справу мені. Отримаєте спадщину, тоді не потребуватимете більше бігати по домах із ганчірками і щітками. Та й я зреалізую врешті віллу в Італії. Не зоглядніться, як отримуєте спадщину. Але тихо, моє серденько! Дайте руку (хапає її за руку). Отже згода! 50 процентів вам, а 50 процентів мені. Я зайду до вас додому ввечері. Адієн, мєє сонечко! (Хоче до неї пригорнутися, але вона відхиляється. Сканек махає їй із дверей рукою і виходить).

МАРУСЯ: Оце так, пан магістер!.. (Мотає головою. В цей час хтось дзвонить. Маруся йде в коридор і повертається з І. молодим чоловіком. Він добре одягнений, а з лиця хитрий, пройдисвіт. Він із газетою в руках). Прону, прошу, заходьте, будь ласка. Пані Рогате скоро буде вдома. Прону, почекайте! Сідайте! Ось книжки, журнали... Хочете чаю?

І. МОЛ. ЧОЛОВІК: Ні, дякую. Я щойно поснідав. (Сідає, оглядає безцеремонно кімнату, звертає увагу на фото і портрети собак). Пані Рогате дуже цікавиться собаками?

МАРУСЯ: (Продовжує прибирати).

Так, як бачите (показує рукою навколо). Кожен має свої зацікавлення. А ви що любите?

І. МОЛ. ЧОЛОВІК: Я ще нікого не люблю, колись може пізніше. (Встає і оглядає фото собак. Підходить до того місця, де прибирає Маруся). Скажіть, будь ласка... е... як вас звати?

МАРУСЯ: Маруся.

І. МОЛ. ЧОЛОВІК: Скажіть, Марусю, це власний дім пані Рогате?

МАРУСЯ: Так, власний.

І. МОЛ. ЧОЛОВІК: Дуже гарний дім і садок. (Підходить до Марусі, залищається. Вона відходить у другий куток). А... ви її родичка?

МАРУСЯ: Ні, я працюю тут щодня кілька годин. (Дзвінок). Пробачте! (Йде відчиняти. Входять Маруся й молода пані, гарно, але крикливо одягнена. Намальована. Вертлява і хитра. З газетою в руках).

МОЛОДА ПАНІ: Галло! (До І мол. чоловіка).

І. МОЛ. ЧОЛОВІК (сердито): Галло! (Ховає газету позад себе. Обидвоє оглядають одне одного. Кожне старається оглядати другого тоді, коли інше не дивиться).

МАРУСЯ: Ви по об'язі?

МОЛОДА ПАНІ: Так. Я родичка пані Рогате.

МАРУСЯ: Прону почекати, пані Рогате скоро прийде. Ось журнали, розглядайте, розважайтесь. Хочете чаю?

МОЛОДА ПАНІ: Прону, дякую.

(Маруся виходить і повертається з двома чашками чаю. Одну дає пані. Та манірно дякує. Другу подає І. мол. чоловікові).

І. МОЛ. ЧОЛОВІК (сердито): Я ж вам казав, що чаю не хочу. Я п'ю тільки вино. (Дивиться на шафку з вином).

МАРУСЯ: Я не в себе вдома і маю розпорядження вгощати гостей тільки чаєм. (Дзвінок. Маруся виходить. Повертається зі старшим паном у капелюсі, окулярах, у зім'ятому вбранні, з газетою в руках). Прону, сідайте. Хочете чаю?

СТАРШИЙ ПАН (кладає капелюх і газету на підлогу, чухається): Прону, прошу, я люблю чай, сандвічі й усе, що можна їсти. (Оглядає із здивуванням присутніх і кімнату. Присутні оглядають його також. Він знімає окуляри, дивиться звуженими очима, пильно оглядає молоду пані. Знов одягає окуляри. Чухається, тятне носом, шукає по кишенях хустку, але не знаходить).

(Маруся виходить і повертається з чаєм. Старший пан іде їй назустріч, бере чай, забуває подякувати. Сьорбає і хапає бісквіти з тарілочки).

(Дзвінок. Маруся йде і повертається з елегантним молодим чоловіком. Вишукана поведінка, в жилах розріжена французька кров. У нього теж газета в руках. Другий мол. чоловік оглядає присутніх, вітається і хапливо запихає газету в кишеню. Газета падає на підлогу. Він хапає її і намагається знов запахати в кишеню).

2. МОЛ. ЧОЛОВІК: Пардон, пардон! (Сідає в крісло і сидить, витягнувшись. Почуває себе ніяково. Крадьки оглядає присутніх. Маруся виходить і повертається з чаєм. Другий мол. чоловік схоплюється з крісла, бере чашку з чаєм, але чашка перекидається і чай виливається на підлогу. Молодий чоловік хвилюється, витирає білосніжною хусточкою штани і хоче витирати підлогу. Маруся не дає).

2. МОЛ. ЧОЛОВІК: Пардон, пардон! **МАРУСЯ:** Ой, пробачте, це я така незграбна. Я принесу ганчірку і витру все. (Вибігає).

МОЛОДА ПАНІ: Хі-хі-хі... (прискає в хусточку).

Маруся входить із стиркою в руках та іншою чашкою чаю. Подає 2. молодому чоловікові чай, він дякує і бере обережно. Маруся хоче допомогти йому витерти вбрання але він соромиться, бере стирку і витирає сам.

2. МОЛ. ЧОЛОВІК: Дякую, дякую...

Пані Рогате з'являється в дверях із усмішкою зацікавлення. У неї деякі покупки, торбинка в руках, капелюх на голові. Стоячи в дверях, вона повільно знімає рукавички і, непомічено, розглядає присутніх.

МАРУСЯ (запримітила її перша): Ось і пані Рогате! (Молоді чоловіки схоплюються на ноги. Пані крутиться в кріслі на всі боки, заглядає в люстерко, пудрить носа і собі неохоче встає. Старший пан, що вже задрімав і почав похрапувати, схоплюється на ноги, хапає капелюха і топчється біля крісла).

ПАНІ РОГАТЕ Доброго ранку!

ВСІ: Доброго ранку! Бонжур! Доброго ранку! (Молода жінка хіхочеться. Замішання).

Пані Рогате входить повільно в кімнату, кладе покупки й рукавички на стіл. Маруся бере це все і відносить у другу кімнату. Присутні більш-менш оволоділи собою.

(Далі буде)

Дарабою по Черемоші

В пам'ять Ольги Басараб

Тепер, коли кожна людина в Америці подорожує й збирає враження з найбільш далеких та екзотичних околиць — хочеться мені пригадати прогульку не менш багату у враження, з наших таки рідних Карпат. Бо ж плисти дарабою по Черемоші — це таки нещобудь! І хоч багато людей знає наші рідні гори, але не всім довелося бачити їх із запініних хвиль тієї бурхливої ріки.

У 1922 р. ми з чоловіком замешкали в Косові. Наслухалась я багато про плавбу дарабою по Черемоші і бажання це почало в мені нуртувати. Вже дійсної форми набрало воно в наступному році, коли то до нас приїхала на вакації моя своячка Ольга Басараб. Вона піддала думку поїхати вище у гори до Жаб'я, а звідтіля поплисти дарабою по Черемоші. Ми підтримали її плян й одного дня найняли віз (в той час не було іншої комунікації між Косовом і Жаб'єм) і поїхали туди. В'їхавши в село, зайшли до знайомого гуцула, а той відступив нам хату, бо сам пішов у полонину помагати вівчарам при виробі бриндзи. Хата його стояла на горбочку і звідтіля був гарний вид на село і Черемош. Кожного ранку ми збігали вниз, щоб скупатись у чистій і холодній воді. Оля любила пливати і йти з хвилями на перебії, то ж нераз пливучи, пускалась вниз рікою. Великою приємністю для нас було — посидіти на березі ріки і приглядатись, як згори пливли дараби, а на кожній по одному, а то й по два керманичі з кермою в руці. Вони прямували дарабою до Кутів, там віддавали дерево до тартаків, де його різали на дошки. Керманичі вертались домів, хто як міг, одні йшли пішки верхами, другі наймали підводи.

І так почались наші заходи. У завідуючого сплавом дерева ми довідались, коли буде знов слідуючий сплав, як рівнож попрохали дозволу поплисти на дарабі. Прийшов день відпливу дараб. Раненько ще досхід сонця поїхали ми на конях-гуцуликах до того

місця, звідкіля ішов сплав. Вздож берега позбивані плоти — це власне готові дараби, що чекали відпливу. Десь подальше запізнений робітник докінчував зв'язувати останню дарабу. А ось став підноситись рівень води — це відкрили гать у Буркуті. Керманичі замегушились. Стали відв'язувати дараби, що були прикріплені сильними вужівками до стовпів на березі. Нам показують дарабу, що для нас призначена — на ній керманич приробив до ковбка лавку, щоб нам було вигідніше їхати. І навіть накрив її ліжником! І ось уже відштовхнули дарабу від берега, а дальше хвилі ріки пхають її чимскорше вперед. Керманич узяв керму в руки і надає їй напрям, а за нами десятки таких самих дараб.

Пливемо вже добрих кілька кілометрів. Вже минули й село Жаб'є, що тягнеться 9 км., коли нараз закрутило дарабою і ми несчулися, коли нараз накрила нас хвиля і ми, обризкані водою, вже на широкому плесі води. Тут обидва Черемоші, Чорний і Білий, зливаються в одне широке русло. Бистрі хвилі ріки навівають пісно „Черемоше, брате мій, прискори бігу...“ і ми починаємо співати. Хоч шум ріки заглушує наш спів,

але нам здається, що ми перегукуємось із хвилями, що вже відлискуються на сонці. Могутня це стихія!

Тут старий керманич похитав головою, почувши наш спів. Щось воно пригадало йому, бо він нагло почав говорити. „Ек я ше був малим хлопцішем і привучувався цього ремесла (він показав на керму), то я почув цесю співанку. Екос раз мій покойний дедя взев мене з собов на дарабу. На ледевій дарабі їхало тогди товариство, що було на ваканціях у нашого ігомості. А межі ними була тогди молода панунці. Ек ми пустилися на прутку воду, товариство співало тогди цесу саму співанку, що ви тепер. І ни знаю, ци мій покойний дедя услухавси так у цесу співанку, ци шос го затуманило, шо невзрівси, ек дарабсв підвергло, а то вдарив був у цес камінь, шо я го типер на закруті обминув. А паннунці в той час сховзласи і дараби і впа-ла в ріку. А ріка Черемош прутка і пугерна, потегла паннунцію відслину на дно і вкрила свойов воденос филів навіки“. Тут керманич зняв клепаю з голови, перекрестився та й додав: „Най з Богом спочиває“.

Ми всі трое відрухово попр-

Із прогулки дарабою по Черемоші:

На дарабі стоять окрім авторки спогаду — її чоловік, дочка Таня, сестра Ольги Басараб і двоє гуцулят.

A "ride" on the Cheremash river by a raft was very popular in Ukraine.

вилились на лавці, немов би хотіли міцніше до неї прикріпитись. Пливли мовчки, ніхто й словом не обізвався. Сумно нам стало за молодим життям, що так нагло обірвалось!

Та ось перед нами відкрився вид на село Розтоки. Тут ріка робить закрут, немов серпентину, одну з найбільших на Черемоші. Але дараба наша замахнулась раз або другий і вже покидає цю широку долину. Випливаємо знов між гори. Черемош став тут жвавий, дужий. Хвилі переливаються поміж скали, шумно й гучно ревуть на каменях, але досвідчений керманіч справно їх оминає. Та все ж нам здається, що ріка щойно тепер набрала могутності й несе нас на своєму хребті немов стебелінку. А тут нараз впадаємо знов у якусь дєбру. Висока скала, похилена над рікою, здається ось-ось нас розчавить, а Черемош б'є завзято і прїзно у цю стїну, неначе хотїв би її розвалити тому, що станула йому на дорозї. Але це лиш коротка мить. Вже ми минули її і здалека бачимо шпиль Сокильського, одне з найкращих місць над рікою. Тут Черемош пливе границею двох держав, що тоді подїлили наші землі між себе. Вже здалека бачимо, як ходять гранична сторожа. При нашому березї молодиці перуть білля й перекидуютьсї словами з такими ж самими на другому боцї, що під румунською займанщиною. Плесо води вже опадає і дараби пливуть звільна.

І ось ми вже в Кутах. Тут дараби звертають з головного плеса ріки в бїк, де плитка вода і причалюють до берега. Керманіч їх зараз передасть кому слїд і дїстане заслужену заплату. Робїтники розберуть дарабу на ковбки і вивантажать на берїг. А ми виходимо на берїг і дякуємо Господу Богу за щасливо перебуту дорозу. Керманіч прощає нас вдоволений, що перевїз нас у гараздї. Дякуємо йому й розплачуємось за труд.

Таким враженням закінчилась для нас ця подорож. Всї ми були вдоволенї, що пізнали цей рїд плавби й лобачили Черемош і з того боку.

Не судилось Ользї Басараб по-

Наші градуантки

З радїстю подаємо список градуанток високих шкїл, що його зїбрала й надїслала нам Окружна Рада СВА з **Шикаго, Ілл.** Знов ряд молодих дївчат закінчило з успїхом вищу освіту, користуючись стипендіями й добуваючи признання для свого знання й життєвої настанови. Вітаємо їх та їх батьків! Коли б ще були градуантки в тїй місцевостї чи околицї, неохопленї тим списком, прохаємо зголосити це місцевїй Окружнїй Радї СВА.

Тетяна Вївчаренко, студїї математики зі степенем В.С. в Іллінойському університетї в Урбанї. Мала стипендію з Ілліной Стейту і Кук Кавнтї. Тепер працює у фірмі Іллінойс Белл. Думає готуватись до магістерїї. Дочка Союзники п-ні Зеновїї Литвинишин, пресової референтки Окр. Ради.

Харитя Крупка, студїї журналістики в Норт-Вестерн університетї зі степенем В.С. Мала гонорарну стипендію Стейту Ілліной. Кїлька разів була на листї президента університету за високї оцїнки в науцї. Є членом „Тета Сїгма Фї“ — почесної організації студенток журналістики. Думає продовжувати студїї для осягнення магістерїї. Дочка Союзники п-ні Софїї Крупки, голови 22 Віддїлу СВА.

Христиня Дачишин, студїї мистецтва зі спеціалізацією в рисунках мод із степенем В.А. у Шикаго Арт Інститутї й Університетї Шикаго. На випускному показї мод в Арт Інститутї одержала двї нагороди за свої проєкти.

Олена Малич, студїї романських мов із степенем В.А. в Де Повл університетї. Була членом „Сїгма Дельта Пї“, почесної організації студентів еспанської і „Пї Дельта Фї“ такої ж організації студентів французької мови. Восени буде готуватись до магі-

бувати вдруге на Гуцульщинї, бо вже в наступному році постигла її невмолима смерть. А ми ще раз у 1929 р. зважились на таку саму прогулку з її сестрою Іванкою. Тодї товаришила нам наша мала доня й для закрїплення вражень із попередньої їзди ми зробили знимку на дарабі. Цїлий час згадували той чи іншій деталь із подорожї, що й покїйна Ольга з нами пережила.

Марїя Левицька

стерїї в Пурду університетї, де буде стипендїйним асистентом професора французької мови.

Тетяна Сасик, студїї зоологїї й еспанської мови в Іллінойському університетї в Урбанї зі степенем В.С. Плянує продовжувати студїї для осягнення магістерїї.

Любомира Кутко, студїї англїйської мови в Іллінойському університетї в Урбанї зі степенем В.А. Плянує продовжувати студїї для осягнення магістерїї.

Уляна Лїськевич, студїї бактерїологїї в Рузвелт університетї зі степенем В. С. Працює в Майкел Рїсе шпиталї в лїбораторїї.

Як і торїк у вереснї, так і цього року Окружна Рада СВА з **Клівленду** надїслала список дївчат, що закінчили вищу освіту у 1965 р. Знов дїстаємо перегляд молодих фахівцїв, що будуть проявляти себе в рїзних професїях. Ми вдячнї Окружнїй Радї, а також п-нї Іринї Пїк із Клівленду, що допомогла цї давнї зїбрати.

Марта Воляник, студїї російської мови зі степенем В.А. у Вестерн Резерв університетї. Один рік думає працювати, а потїм почне готуватись до магістерїї.

Арета Галушинська, студїї исторїї зі степенем В.А. Була стипендисткою Вестерн Резерв університету. Стала готуватись до магістерїї з бїбліотекарства.

Оленка Мельник, студїї педагогїї зі степенем В.С. в Кент Стейтовому університетї. Один рік буде вчити, а потїм почне готуватись до магістерїї з дитячої психологїї.

Ксеня Олесницька, студїї суспїльних наук із степенем В.С. в Огаїо Стейтовому університетї. Один рік думає працювати, а потїм буде готуватись до магістерїї з психологїї.

Оксана Пїгуляк, студїї англїйської мови зі степенем В.А. в Кент Стейтовому університетї. Один рік думає вчити, а потїм готуватись до магістерїї.

Квітка Салук, студїї англїйської та російської мов із степенем В.А. Буде вчити й рївночасно готуватись до магістерїї з російської мови.

Зеновїя Тарчанин-Кунаш, студїї музики (спїву) зі степенем В.С. в Кент Стейтовому університетї. Буде прова-

Шлях української піаністки

Колись мусів бути такий час у моєму житті, що музика для мене ще не існувала, але я того часу не пам'ятаю. Задовго до шкільного віку, коли інші діти ще не мають якихнебудь формальних обов'язків, почалась для мене музична освіта. Тоді я ще могла вільно пройтися під роєм у весь ріст, як тепер тут у Сидней проходить з піднятим хвостиком мій любий котик Сноу-Бел!

Я мала в ті часи, як розповідає мама, свій власний спосіб, щоб „вилізти“ на стілець біля фортепіяна. Якби доросла людина лізла на шафу, лочепившись спершу руками нагорі, а потім підтягаючи за собою по черзі ноги, то це виглядало б так само, як я мусіла виглядати в 4 роки, лізучи (а не сідаючи) на крісло вправляти. Але, очевидно, був із того якийсь вислід, бо я пам'ятаю цілу низку своїх публичних „концертів“ — вдома, в дитячому садку, на різних дитячих Різдвяних ялинках тощо, — задовго до того, як мені стало відомо про існування абетки чи таблички множення. Одного дня, пам'ятаю, приніс батько додому газету з об'явою Харківської Консерваторії про прийняття до т. зв. „особливої групи“ талановитих дітей. Вступні іспити продовжувалися три дні, жюрі з 12 професорів Консерваторії прослухало біля 200 дітей. Прийнято нас тільки вісім.

Тепер я знаю, що в той день, хоч мені ще не було 7 років, — мій професійний шлях був намічений на ціле життя. До другої світової війни я встигла дійти до 3-го курсу Консерваторії. Війна перервала мої пляни за 2 роки до диплому. Після війни, олиннврясь на еміграції, я закінчила Музичну Академію в Мюнхені, а

дити хор у школі й готуватись до магістерії з російської мови.

Тамара Тимчишин, студії німецької мови й соціології зі степенем В.А. в Кент Стейтовому університеті. Буде готуватись до магістерії з бібліотекарства.

опісля „Майстеркласе“, як соліст-піаніст. Ще студенткою виступала як солістка з чотирма видатними симфонічними оркестрами в Німеччині, мала власне тріо і виступала багато в радіо. Пізніше була солісткою Інтернаціональної Симфонічної Оркестри в Мюнхені, а також концертмейстром опери, акомпаніатором відомої вскальккої школи і т. д.

Тут в Австралії моя діяльність дуже різноманітна. Через великі віддалі між центрами культури їздити в турне дуже трудно, бо забирає багато часу. Отже, як модерна людина, я багато часу проводжу в літаку. Щойно минулого тижня в суботу я літала до Паркесу (місто в Н. П. В.) на два концерти, а в неділю повернулась додому. Коли великий Франц Ліст (музично — мій „праділ“, бо я вчилася в учня його учня, Курта Арнольда) був уже старим, то тоді саме появились на світі перші залізничі. Як він заздрив своїм відомим учням їх можливості — їздити вигідно й скоро! Як згадував у своїй біографії, що в молодості і найвигідніша карета

Піаністка Кляра Скрипченко
Ukrainian pianist Clara Skrypchenko, now residing in Sydney, Australia.

і найкращі коні — все ж не могли врятувати його від страшних невигід і жалівся, що на все життя мабуть, болітимуть усі ребра й кості від трясовини на поганих дорогах. Що сказав би мій знаменитий музичний предок на те, що ми сьогодні літаємо до Мелбурну за менш ніж 2 години!

Як на сьогоднішні умови, коли музичні вимоги публіки вдовольняє у великій мірі радіо, телевізія, а скомплізоване життя нашого віку від кожної людини багато вимагає, то в мене діяльність солістки досить велика. Я часто виступаю

Кляра Скрипченко на концерті в Паркесі, Н. П. В.
Clara Skrypchenko performing

в радіо й телевізії та й беру участь у концертах. Думаю, що найбільше що артист-виконавець (не творець) може сьогодні зробити, це залишити після себе свої платівки. В мене три такі платівки, але перша з них історична, бо це була перша плита класичної музики, зроблена цілком в Австралії, тобто награна, пресована й видана тут.

Крім того всього маю велику приватну музичну школу в Сідней. Виховую молоде покоління, навчаю яскравого мистецтва. Серед моїх учнів є молодь, що у свій час займе місце серед професійних сил цієї країни. Є один чи двоє таких, що коли на те буде воля Божа, можуть здобути світове ім'я. Маю таких, що вже зробили дипломи й увійшли в професійний світ. Мої австралійські колеги, піаністи, композитори, вчителі консерваторії — знають мене, шанують мою роботу і є в більшості мої добрі друзі. Минулого року запросили мене до австралійської іспитової комісії екзамінатором музики. Отже в країні, де я не народилась, не вчилась — я навіть маю якусь професійну „владу“.

Три дні тому відбувся 26-тий концерт моїх учнів у Сідней. Роблю два концерти на рік для дітей; це привчає їх грати і поводитися на сцені. Ось передо мною лежить стаття в газеті „Дейлі Міррор“, присвячена цьому концертові, що був трохи особливий: у ньому виконувались твори композиторів 20-го століття. Виконано музику з 17 різних країн, до речі, включено також твір Миколи Фсменка, мого земляка, що недавно тсму помір у ЗДА. Критик пише, що від маленьких початківців до дипломованого студента всі показали високу класу виконання і всякий особливий гордості свого музичного походження (тут він натякнув на мою учнівську спорідненість із Ф. Лістом). Дальше розглянув виступ більш талановитих з окремим натиском на 15-літнього хлопця, що, на його думку, (і на мою), має щось від генія... Цей український хлопець виконував Прокоф'єва та Регера.

А надалі що? Надіюсь зробити

ще кілька платівок у недалекому майбутньому, а також на бажаний вислід дуже поважних іспитів, на які дехто з моїх учнів іде. Хочу також офіційно спеціалізуватись у викладанні вищих ступенів теорії, гармонії, контрапункту. В Австралії немає багато кваліфікованих сил у цих галузях, а мені воно легко дається й я робила б це з великим задоволенням. Це останнє — задоволення — буде полягати в тому, що тип студента для контрапункту є найвищою якості. Бо всі ліниви, нездібні, невдалі і т. д. — ніколи до цього ступня не дійдуть. Як відомо — багато починаючих, а мало кінчаючих. Як у кожному ділі.

На закінчення приведу дещо з музичної статистики. Кажуть, що на 600,000 початківців буває — 1 музика світової слави, 5—6 відомих у межах своєї країни чи міста, 15—20 середніх фахівців, 80—100 добрих аматорів (що все таки потрохи грають, хоч мають інші професії), десь 300—400 добрих слухачів, що розуміються на музиці, ходять на концерти чи в оперу, вчать своїх дітей, купують вартісні платівки і т. д. Решта, тисячі й тисячі відпадають назавжди, одні скоро (покоштувавши перших справжніх труднощів!), другі пізніше у зв'язку з різними обставинами в житті.

Я хочу залишити після себе кілька платівок і кілька добрих високо-кваліфікованих музик з-поміж моїх учнів, щоб вони продовжували мистецтво в майбутньому.

Кляра Скрипченко

Новий фундатор Дому СУА

Централа СУА вже раніше повідомила членок СУА в об'їзнику, що 25 Відділ у Потакеті, Р. Ай., передав свій уділ із 6. січня 1964 на Фундацію Дому СУА, щоб їх ім'я було вміщене на Таблиці Фундаторів Дому СУА на вічну пам'ятку в нашій організації.

Тепер Централь СУА одержала другий із ряду уділ (шер) із липня 1963 року на фундацію Дому СУА від 36 Відділу СУА в Шикаго, де в листі, між іншим, пишуть:

„На місячних зборах постановлено наш шер передати на Фундацію Дому

Кожна по цеголці

Лист 63 Відділу СУА (гл. ч. 6, 1965) був для нас радісною несподіванкою. В ньому Управа й членки Відділу висловили бажання, щоб на XIV. Конвенції СУА був спалений моргедж у сумі 3,211 дол., що тяжить ще на Домі СУА. Тому закликають усе членство СУА — зложити по 1 дол., щоб — не обтяжуючи каси Відділів — можна було цього довгу позбутись.

Цей шляхетний крок Членки 63 Відділу підтвердили, зібравши поміж собою суму 94 дол. й присилаючи її до Централі. Рівночасно звертаються з закликом до інших Відділів СУА — піти їх слідами. Тоді на Конвенції зможе відбутись церемонія спалення моргеджу й членки будуть горді з того, що доконали цього діла.

Ще немає відгуку на цей гарний заклик. Але ми певні, що тільки вакаційний час перешкодив у тому. Наше членство розуміє вагу власного будинку, що його придбала Централь. У ньому міститься окрім бюро Централі СУА, канцелярія СФУЖО, редакція й адміністрація Нашого Життя, 40-літній архів організації, етнографічна збірка й бібліотека. Завдяки цьому будинкові наша Централь могла розвинути належну працю й здобути признання й пошану у громад.

Ми певні, що наше членство прийме заклик 63 Відділу й підтримає цей єдиний будинок української жіночої організації у вільному світі!

Екзекутива СУА

СУА, щоб цей Дім, так конечно потрібний, став нашим власним Домом без довгу і щоб ми всі були свідками, як на Конвенції, в 40-ліття нашої дорожчої організації, будемо цей моргедж палити.

Бажаємо найкращого успіху!

Катерина Пирович
голова 36 Відділу СУА
у Шикаго“.

ЧИ ВИ ПРИЄДНАЛИ В ЦЬОМУ РОЦІ
О Д Н У ПЕРЕДПЛАТНИЦЮ?

Конвенція в Новім Орлеані

В днях 7—11 червня, ц. р. відбулася Конвенція Всеамериканської Федерації Жіночих Клубів, в новім Орлеані, Люїзіяна.

Вже від довшого часу США бере участь у цих Конвенціях і цього разу ми теж були заступлені. Делегаткою від США була п-ні Анастасія Вокер, містоголова і референтка зв'язків Головної Управи і голова Окружної Ради на території Дітройту. Заходом п-ні Вокер, мені припала честь бути гостем на „обіді національностей“ International Luncheon, на якому звітували зі своєї діяльності делегатки різних національностей, які є членами ГФЖК. Обід цей відбувся на третій день Конвенції в присутності понад п'ятсот делегаток. Звітували на ньому такі національності: естонки, литовки, лотишки, порторіканки, німки, ізраїльтянки, гуамки (з острова Гуам), філіппінки й українки. Більшість делегаток були в своїх національних строях. Звітуючі делегатки мали всього 5 хвилин на прочитання своїх звітів. В п'яти хвилинах старались з'ясувати завдання й осяги своєї організації, що її репрезентували. Можна було довідатись багато цікавих речей із тих звітів і навчитись багато одні від одних. Але я хочу підкреслити тут одну тему, яка була спільна для всіх звітуючих делегаток, а саме, праця з дітьми дошкільного віку. Всі ці жіночі організації працюють з дітьми, чи то даючи їм кращі умовини життя, чи стараються захистити їх від комуністичних впливів, або як затримати рідну мову і традиції.

Присутні на залі дуже пильно слідували за звітами з старались записувати важніші точки. На мою думку, цей обід, це один з найважливіших моментів Конвенції для нас, Союзянок, бо там наша делегатка звітує з діяльності нашої Організації і звертає на себе увагу нашим народнім строем, що його вибирає на цю оказію.

П-ні Вокер, хоча коротко, але точно і добре з'ясувала присутнім завдання США в Америці і поза Америкою і також підкреслила виховну працю, яку США виконує. Зробила вона дуже гарне вражен-

ня на присутніх, які після обіду старались довідатись більше про США і нас українців. Рівнож п-ні Вокер мала пресоєве інтерв'ю, яке, разом із її знімкою в народному строю, було поміщене в льокальні пресі. Була також присутня ще одна українка і нам відома Союзянка, п-ні Марія Душник, яка репрезентувала організацію „Жінки за свободу“. П-ні Душник є секретаркою цієї організації.

Після обіду делегатки взяли участь в церемонії прийняття американського громадянства в Федеральному Суді. Потім усі були запрошені на чай до жінки мейора міста, п-ні Скіро.

Гарне враження робили на мене, порядок і точність на Кон-

венції. Всі без винятку, мусіли притримуватись Конвенційної Програми. Наприклад: делегатка з Німеччини розтягнулась зі своїм звітом, і як її п'ять хвилин минуло, то предсідниця чемно, але рішуче попросила, щоб вона відійшла від мікрофону.

Також цікаво було довідатись, що голова Федерації Литовок, п-ні Белокас, є членом Головної Управи Загальної Федерації Американських Жіночих Клубів. Литовська жіноча організація існує всього 10 років і начислює тільки 16 Відділів на трьох континентах.

На закінчення хочу сказати, що присутність нашої делегатки на цій Конвенції була дуже корисна і потрібна як для нас, так і для американок.

Союзянка в Новім Орлеані

Із Конвенції Ген. Федерації Жін. Клубів у Нью-Орліансі:

Зліва до права: п-ні Даглас А. Джанстон, голова Ради Міжнар. Клубів, п-ні Анастасія Вокер, референтка зв'язків США, п-ні В. Гезебрук, голова Ген. Федерації, п-ні Марія Душник, орг. референтка США і секретарка Т-ва „Жінки за волю“, п. Віллем Гезебрук.

From the 74th Annual Meeting of the General Federation of Women's Clubs in New Orleans, La.:

From left to right: Mrs. Douglas A. Johnston, Chairman Council of International Clubs, Mrs. Anastasia Volker, UNWCLA delegate to the Convention, Mrs. William H. Hasebrook, President GFWC, Mrs. Mary Dushnyck, delegate of Women for Freedom, Mr. William H. Hasebrook.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БРУКЛИН, Н. Й.

Ділимося сумною вісткою з членством СУА, що дня 29. березня 1965 несподівано попрощала цей світ наша членка бл. п. **Анна Брикович**. Вона народилася у с. Супронівка, пов. Скалат, Зах. Україна. До Америки приїхала у 1933 році. Була доброю й довголітньою членкою 21 Відділу СУА. Дуже любила українські імпрези, що їх завжди відвідувала.

Полишила у смутку тут в Америці рідну сестру. Похоронна відправа відбулася 1. квітня 1965. Членки Відділу віддали їй останню прислугу, стоячи в жалобних лентах при домовині. Спи дорога Сестро, нехай земля Вашингтона буде Тобі легкою!

Марія Стефанишин
пресова референтка

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Ділимося сумною вісткою з членством СУА, що дня 1. липня 1965 несподівано відійшла у вічність наша довголітня членка **Стефанія з Левицьких Сіра**. Народилась у 1901 р. у Яворові, у Перемишлі закінчила жіночий ліцей, а в 1921 р. зложила іспит зрілості в держ. семін. курсах у Перемишлі. Учителювала від 1927 до 1939 р. в околиці Радимна, а саме у селах Висоцько, Святе і Лази. Впродовж 12 літ працювала над дитворами цієї українної землі і вложила багато терпеливості й серця у цю роботу. Дітвора її любила й тому вислід її педагогічної роботи був надзвичайний.

У 1929 р. вийшла заміж за інж. Івана Сірого. Господь Бог поблагословив подружжя двома дітьми — дочкою й сином. Від вибуху 2. світової війни подружжя Сірих проживало у Львові, де інж. І. Сірий працював в управі галицьких копалень бурого вугілля. У 1944 р. родина подалась у велику мандрівку — через Крижичю, Братіславу, Відень і Зальцбург, а в 1949 р. переселилась до Америки. Труднощі мандрівки й поселення (працювала в шпиталі й фабриці) перемогла з великою допомогою духа. В останньому часі за-

У ЮВІЛЕЙНОМУ ЗМАГУ

У вакаційному часі пресові референтки й прихильниці нашого журналу використали кожну нагоду, щоб приєднати нових читачок. Із радістю подаємо до відома їх прізвища з подякою за виконану працю. Вони допомогли нам поширити наш круг та пов'язати нас із новими читачками.

Нагорода в останньому часі припала п-ні **Анні Юга** з Пінтсбурга, Па., яка призначила її для „бабусі“.

В останньому часі придбали передплатниць:

Марія Баб'як, Гленсайд (48 Від.)	1	Міра Мацюрак, Майвуд	1
Павлина Будзол, Ворен (5 Від.)	1	Дарія Маркус, Шикаго (29 Від.)	4
Марія Душник, Бруклін (72 Від.)	2	Мирослава Скасків, Вашингтон	
Іванна Городиська, Шикаго (22 В.)	1	(78 Від.)	1
Олександра Ковальська, Дітройт (56 Від.)	1	Зеновія Терлецька, Фила. (46 Від.)	1
		Анна Юга, Пінтсбург (27 Від.)	1

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

Бл. п. Стефанія Сіра
Late Stefania Sira, member of
UNWLA Branch 43.

ймалась тільки родинними справами, а було цих обов'язків доволі, бо дбала про хворого чоловіка, дітей і внуків. Членкою нашого Відділу стала від початків його заснування. Своєю лагідністю й обов'язковістю з'єднала собі симпатії всіх. Вістка про її наглу смерть перейняла членок ширим жалем.

Похорон відбувся дня 4. липня 1965. У похоронному заведенні Насевичів попрощала її ширими словами голова Відділу п-ні **Осипа Грабовенська**. Сильветку Покійної змалював у похоронній проповіді о. парох **Василь Головінський**, а на поминках, що відбулись заходами нашого Відділу в Домі СУА, з'ясував її людську й громадську вартість ред. **Василь Качмар**. Він же привіз грудку перемиської землі в подяку за те, що Покійна щиро їй служила і чоловік Покійної кинув її на домовину, як останній привіт.

Покійна полишила у смутку чо-

ловіка, дочку **Іванну**, сина **Богдана**, зятя, невістку і шестеро внуків. Членки Відділу численно провели її в останню дорогу. Вічна їй пам'ять!

Управа 43 Відділу СУА
у Філадельфії

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Ділимося сумною вісткою, з членством СУА, що 10. квітня 1965 р. відійшла у вічність у 49 році життя членка нашого Відділу бл. п. **Марія з Дибів Шанковська**. Народилась у Стрию і з юних літ брала активну участь у промадському житті. На скитальщині включилась у ряди Об'єднання Українських Жінок, а в ЗДА вступила до 33 Відділу СУА, Т-ва „Рідна Школа“ та Батьківського Кружка при Українській Католицькій Школі св. Йосафата на Пармі. Була ревною парафіянкою, люблячою дружиною і матір'ю. У Відділі проявляла себе активно, допомагаючи в плеканні традиції та добуванні грошових засобів.

Полишила у глибокому смутку чоловіка д-ра **Лонгіна** та 6-літню донечку **Мартусю**.

Управа та членки
33 Відділу СУА
у Клівленді

Рідні **Покійних** та 21, 33 і 43 Відділам СУА складає вираз щирого співчуття.

Екзекутива СУА

Своєчасно внесена передплата дає здорову фінансову підставу видавництву.

І. В. П.

Сесія і Рада Дошкілля

Як відомо вже з преси, в половині травня ц. р. відбулася в Торонто, Канада, Сесія присвячена справі українського дошкільного виховання та наших дошкільних установ. Улаштували Сесію Дошкілля Комісія Української Виховної Системи в Діаспорі (в склад якої входять Об'єднання Українських Педагогів Канади і Шкільна Рада Українського Конгресового Комітету Америки) та Виховна Референтура Світової Федерації Українських Жіночих Організацій.

В Сесії взяло участь 18 делегатів дошкільних установ та понад 50 гостей, здебільша молодих матерів. У програмі Сесії були доповіді й дискусії, які дали тези та напрямні для ідейної і програмової та методичної дії українського дошкілля в світі.

У висліді нарад на окремій Конференції Президії і делегатів Сесії Дошкілля створено **Раду Дошкілля**, центральну, координаційну установу українського дошкільного виховання, яку очолила п-ні Ц. Паліїв, як голова, та п-ні І. Пеленська, як містоголова, а на членів є покликані представники українських дошкільних організацій з кожної країни поселення.

Заплановано теж створення організації працівників українського дошкілля.

Для СФУЖО Сесія Дошкілля принесла, побіч Ради Дошкілля, ще друге відповідальне становище, а саме участь Виховної Референтури СФУЖО в Комісії Української Виховної Системи в Діаспорі, куди ввійшла Виховна Референтка СФУЖО п-ні Іванна Петрів в Торонто.

Тези доповідей і постанови Сесії Дошкілля є подані до загального відомо. Тут хочемо висловити лиш деякі думки на маргінесі цих останній подій, зокрема визначити роллю і значення нових установ.

Сесія Дошкілля не була першою спробою підійти глибше до ділянки дошкільного виховання. Її попередили цілі десятиліття зусиль окремих жіночих організацій, які на Рідних Землях, а потім у різних країнах поселення будували дошкільні установи та шукали шляхів, організаційних форм, програм, метод для своєї праці. Виховні Комісії СФУЖО на еміграції підбудовою, а громадські видавництва матеріалами допомогли вдержати рівень і вложити український зміст у наші садки, світлички, дитячі імпрези та зустрічі.

Сесія Дошкілля не була й першою спробою централізації української дошкільної праці, бо Виховна Референтура СФУЖО вже 15 років тому стала цим осередним місцем, у якому збігаються нитки нашої дошкільної дії різних країн.

Сесія і створена на ній Рада Дошкілля дали інші позитиви; вони були першою спробою усвідомити український загал про вагу дошкільної ділянки, першою спробою передати тягар її на плечі цілого громадянства, а не обмежувати його до завдань жіночої і церковної організації, які досі від близько сто років, без гамору, але серед найбільших труднощів вели свої захоронки, приютити, сиروتинці, садки, світлички, літні ваканційні оселі та інші установи для малят. Тоді, коли в Краю вага

дошкілля була покладена на опіку над потребуєчими дітьми, або на полегшення матері її господарської і родинної праці, а під час II. світової війни праці поза хатою, то на чужині виріс новий аспект ваги дошкільного виховання — національний.

Масова денационалізація молоді, труднощі, яких не можуть побороти школи українознавства та організації молоді, одержуючи все більше дітей без знання рідної мови, звернули увагу громадянства на дошкільну дітьвору. В усій повноті станула перед нами проблема національного виховання **дитини**, а відійшла в тінь проблема української **людини**, до якої заклики й догани не доходять. Учителі, виховники, діячі домагаються сьогодні українського дошкілля, як підбудови національного і релігійно-етичного виховання. Та наш загал ще не є того свідомий. Збірка на рідну школу, світличку, чи катедру українознавства в нас непопулярна і звичайно неуспішна. Відділи жіночих організацій (якщо йде про дошкілля), що ведуть садки й світлички здані на оплати батьків і власні імпрези. Якщо імпреза не дасть сподіваного доходу, що часто буває, тоді немає чим покрити видатків світлички, а не стає майже ніколи на такий люксус, як бібліотека, виховні реквізиви, видання літератури, а часто навіть на прислугу й потрібну кількість учительок. Марна оплата педагогічного персоналу спричинює брак фахових учителів. Усі оплати й працю в світличці залишаємо батькам. Тим часом, не можемо вимагати, щоб батьки самі, обтяжені родинними

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської складають 15 дол. на Фонд ім. К. Гардецької

Членки Управи СФУЖО

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Олени Бурачинської, матері нашої редакторки, складаємо 20 дол. на Фонд ім. К. Гардецької

Управа 64 Відділу США
в Нью Йорку

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської пересилаю 10 доларів на Видавничий Фонд СФУЖО

Ірина Павликовська, Едмонтон

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської складають 20 доларів на Фонд ім. К. Гардецької

Марія і Борис Ржепечькі, Нью Йорк

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської складають 15 доларів на Орг. Фонд СФУЖО

Софія й Іриной Темницькі, Ньюарк

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської складаю 5 дол. на Орг. Фонд СФУЖО

Ольга Соневицька, Нью Йорк

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Олени Бурачинської складаю 5 дол. на Орг. Фонд СФУЖО

Іванна Бенцаль, Нью Йорк

обов'язками, могли закладати й удержувати інституції, які в інших суспільствах вдержують, або хоч підтримують держави.

Другим поважним недоліком наших шкільних і дошкільних установ є надто мала їх кількість у відношенні до кількості українського населення. Масове поширення рідних шкіл і дитячих світличок та садків є вимогою часу.

Створена Рада Дошкілля, до якої ввійшли представники громадянства (Комісії Української Виховної Системи в Діаспорі), жіночих організацій (СФУЖО) та фахівці дошкільної праці з кожної країни поселення, є спробою поділити тягар і відповідальність за дошкільну ділянку, узалежнити її від підтримки загалу. Але головна праця і далі спочивати-ме на жіночій організації, і від неї буде залежати її успіх.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської складає 5 дол. на Фонд ім. К. Гардецької

Олена Залізняк, Монреал

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу дорогої Климентини з Садовських Гарасимів складаю 10 дол. на допомогу потребуючим у краю.

Олена Залізняк

ДО 6. ЛІТ. КОНКУРСУ СФУЖО

6. Літ. Конкурс СФУЖО був проголошений на переклад із якої-небудь чужої мови на українську. До 31-го травня 1965, остаточного речення Конкурсу, вплинуло 18 перекладів. У другій половині травня ц. р. надіслали переклади — 1. Віра, 2. Муся Вітер, 3. Галя, 4. Зелена, 5. Рамона, 6. Солянк, 7. Чебрець. У цілому було 7 перекладів з англійської, 5 із французької, 2 з німецької, 2 з еспанської і по одному з литовської й російської мов.

Упродовж серпня ц. р. Жюрі відбуде своє засідання, на якому приділить нагороди та відзначить найбільше вдалі переклади.

Комітет Літературної Нагороди

ЧЛЕНКИ-ПРИХИЛЬНИЦІ СФУЖО

Наші членки-прихильниці живо цікавляться працею СФУЖО і підтримують наш бюджет своєю вкладкою. Подаємо тут список тих, що вплатили її в I. півріччі 1965 р.

Барабаш Софія, Бартошек Катерина, Базюк Стефанія, Білик Анастасія, Борушенко Іванна, Бригун-Соколик Оксана, Бригідер Іванна, 44 Відділ США, інж. Вертипорох Леоніда, Велигорська Марія, Вжесневська Іванна, Ганківська Анна, Годованець Софія, Горачук Ольга, Гороховянка Марія, Гомонко Ірина, Гузар Марія, Гурток Книголюбів, Шикаго, Грай Татяна, Генік-Березовська Марія, Денисюк Любомира, інж. Демиденко Людмила, Дмитрів Меланія, Дувало Ірина, Думин Михайлина, Жуковська Стефанія, Заяць Ольга, Ізьо Ольга, д-р Кейван Марія, Костинюк Ірина, Кравчук Ірина, Крамарчук Марія, Крижанівська Марія, Кузів Марія, Ясінська Ольга, Лебідь Анастасія, Луцька Люба, Мариняк Марія, Медвідська Наталія, Мельник Бронислава, Мудрик Марія, Мудрик-Демків Д., Мудик Анна, Менцінська Марія, Михайлюк Дозя, Новаківська Євгенія, Немелюк Наталія,

Онуфрик Софія, Павликовська Ірина, д-р Парфанович Софія, Полатайко Лідія, Пелешок Катерина, Прибитківська Емілія, Ребрик Ярослава, Самокішин Ніна, Савчук Стефанія, Савдик Михайлина, Семотюк Саломея, Слободян Марія, Слюзар Стефанія, Сенишин Галина, Сердюк Людмила, Стецишин Савеля, Тарашук Олена, Федорик Ольга, Харина Марія, Холєвчук Марія, Ценко Володимира, Цибульська Дарія, Шах Дарія, Черниш Олена, Ющипин Анна.

Окрім звичайних членок-прихильниць, що вплачують 5 дол. річно, маємо ще й спомагаючих членок, що жертвують 10 дол. річно на цілі СФУЖО. У тому ж часі вплатили таку вкладку:

Глушевська Анна, Жеребецька Магдаліна, Повх Марія, д-р Потоцька Стефанія, Рудик Ірина, Руснак Ірина.

НА КНИЖКУ „ВИХОВНИЦЯ ПОКОЛІНЬ“

Вже в часі друку книжки наспіли такі пожертви:

Союз Українок Америки 100 дол., Комітет 80-ліття Українського Жіночого Руху в Монреалі 75 дол., д-р Наталя Пазуняк 50 дол., Ярослава Лушпинська 15 дол., Євгенія і Леся Храпливі 5 дол., Стефанія Нагірна 2 дол. Щире Спасибі!

НА ОРГ. ФОНД СФУЖО

В останньому часі наспіли такі пожертви:

Д-р Наталя Ішук-Пазуняк 100 дол., 1 Відділ США 10 дол., Катерина Пелешок 10 дол., Люба Луцька з курсу вишивок 9 дол., Ірина Павликовська в день імени Олени 5 дол., Олена Процюк 5 дол., Люба Луцька в день імени Євгенії 2 дол., Марія Когуляк 2 дол. Щире Спасибі!

ВКЛАДКИ ДО СФУЖО

В останньому часі вимитали свої вкладки такі складові організації:

Союз Українок Австралії доплату за 1964 р. 19 дол. і Організація Українських Жінок при ХОС у Бразилії 15 дол., як вкладку за 1965 р.

Чи Ви були на останніх ширших сходах Відділу? Присвятить один вечір у місяці на ту зустріч!

НАШЕ ЖИТТЯ — ВЕРЕСЕНЬ, 1965

На сторожі здоров'я

Роман Міхняк

Складники відживлювання

Тільки 11% старих людей є серйозно хворі. Людський організм має надзвичайну здібність відновити себе. Цілий організм людини є вислідом відживлювання. Якщо відживлювання не є раціональне, настає легко втома, відчувається брак життєвих сил, брак охоти й ентузіазму. Постають різні турботи, невдоволення, роздратування. Так заявляє дослідник відживлювання (Dr. Ruth M. Lexerton — *Food becomes you, Ames, Iowa 1961*).

Відживлювання це модерна наука, що розвивається і змінюється, залежно від різних дослідів. На її розвиток впливає медицина, фізіологія, антропологія і психологія. (Esther Austin Martin — *Nutrition in Action, New York 1963*).

В останніх часах наступили великі зміни в поглядах на відживлювання. Це важна й велика наука, яку треба собі засвоїти, щоб зберегти здоров'я. Через незнання й незацікавленість нашим організмом, ми пошкоджуємо й руйнуємо його. А в висліді маємо хвороби.

Що розуміємо під раціональним відживлюванням?

У склад нашого поживи мають входити ці всі елементи, з яких є збудований організм. Оновою відживи є: **білки** (протеїна), **вуглеводи**, **товщі**, **мінеральні складники**, **вітаміни й вода**.

Білки є в кожній клітині тваринного й рослинного організму. Вони є головним складником нашої їжі. Будова білків є дуже складна. Складаються вони з амінових кислот. Відрізняються один від одного числом окремих амінокислот у їх молекулі і тим, що є брак деяких амінокислот у деяких білків. Число різних амінокислот доходить до двадцяти двох.

Амінові кислоти ділимо на есенціальні (необхідні), які організм не може синтетично витвори-

ти й мусить мати готові в поживі, і на неесенціальні, які може створити організм або перетворити з есенціальних при допомозі відповідних ензимів. Є 10 спеціальних амінокислот і брак якоїнебудь з них є небезпечний для організму. Організм не має спромоги магацинувати білків й мусимо все побирати їх із їжею. Рекомендоване денне запотребування в білки для старших є 1 гр. на 1 кг. ваги. (Food and Nutrition Board 1968). Старший організм потребує менше (протеїни) білків. Однорічна дитина потребує 3,5 гр. білка на один кг. ваги тіла, шестилітній хлопець 2,5 гр., старші хлопці й дівчата по 1,5 гр. Тваринні білки мають більшу біологічну вартість від рослинних, бо у рослинних є брак деяких амінокислот. Із рослин тільки соя має повновартісні білки. При вегетеріанській дієті треба доповнювати неповновартісні білки при допомозі молочних продуктів і яєць. Звичайно харчі мають різні білки і організм має спромогу одержувати відповідні амінокислоти. Однобічне харчування довший час не є корисне для здоров'я. Пів або дві треті білків повинні бути тваринного походження. (Aaron M. Altschul — *Proteins, New York 1965*).

Американці пересічно побирають у щоденній їжі 100 гр. білків. Переміна речовин (метаболізм) старших людей повільно маліє. Коли побирає багато білків (через надмірне споживання м'яса, яєць), його організм не має спромоги ні зужиткувати їх, ні виділити й це є причиною різних хворіб організму.

Вуглеводи складаються з вуглецю, водня і кисня. Витворюють вони тепло й енергію для організму. Діляться на цукри й мучні речовини. Важніші цукри є: виноградний або глюкоза і овочевий (фруктоза). Є вони в солодких овочах і в меді, дуже здорові для

організму. Тростинний або буряковий цукор є важним продуктом харчування. В більшій кількості є корисний для організму.

До мучних речовин належать зернові продукти (мука, хліб, різні каші), картопля, горох, фасоль, каштани. Це все дуже вартісні складники поживи. Однак рафіновані є позбавлені різних корисних складників. В Америці споживають найбільше цукру на світі, понад 100 ф. на особу річно. Це є причиною різних недомагань організму.

Зі солодоців найздоровіший є мід. Має він вітаміни й різні мінеральні речовини. Глюкоза, якої в меді є 34%, покріпляє м'язи серця. Є там 39% овочевого цукру, 17% води. Є органічні кислоти, як муравлина, молочна, яблучна й інші. Ці кислоти нищать шкідливі бактерії в шлунку й кишках і здержують організм перед скорим старінням. Протибактеріальні прикмети має тільки природний мід, бо рафінований, під впливом високої температури втрачає їх. Розчин меду помічний в шлункових недомаганнях, перед сном викликає сон. Мід має лужні прикмети й це має велике лікувальне значення. (Н. П. Юйриш — „Лікувальні властивості меду і бджолиної отрути“. Київ 1957). Мід дає великий засіб енергії. При всяких спортових змаганнях, туристиці, під час втоми, мід покріпляє. Мід у щоденній поживі запобігає застудженню, сінній гарячці (hay fever) й іншим недомаганням носа (D. C. Jarvis M. D. — *Folk Medicine, New York 1959*).

Глюкоза, яка дістається до крові, переходить з кровообігом до печінки, де залишок перетворюється на глікоген. Є це запасний вуглевод, що в потребі перетворюється знов на глюкозу й переходить до крові. Наколи печінка, м'язи й інші органи наповнюються глікогеном, то вуглеводи в організмі перетворюються в товщ. Під час праці м'язів запаси глікогену зменшуються, навіть зовсім зникають. Вуглеводи в організмі спалюються на вуглекислий газ і воду. Вуглекислий газ є дуже трійливий і ми його зараз видихаємо легеньми.

(Далі буде)

Користаймо з досвіду

Зеновія Терлецька

Осінні дари

Кожна пора року має свої харчеві складники. Щоб добре харчуватися, треба з них у стравописі користати. Хоч більшість харчів можна дістати впродовж цілого року, проте в сезоні вони найсмачніші і найдешевші.

Подаємо стравопис смачного осіннього обіду, що ним можна прийняти знайомих чи приятелів.

Стравоспис:

Юшка з городини

Піріжки з капустою, як закуски, гл. Н. Ж., ч. 6., 1962

Качка з начинкою

Компот із брусниць

Зелена салат мішана, гл. Н. Ж. ч. 8, 1962

Картопля

Торт із яблук

Морозиво, чай або кава

Січені тістечка

Юшка з городини

Потрібно:

Різномодна городина, кусник каляфіора, 2 калярпки, 2 моркви, горошок, 2 картоплі, кусник вол. капусти, 1 цибуля, 1 петрушка, 1 ложка масла.

Почистити городину. Покришити калярпку, моркву, капусту, додати товщу і тушкувати, доливши води, щоб з'якло. Окремо зварити кістку з петрушкою і цибулею на росіл. Зцідити смак, додати каляфіор, розібраний на рожечки і картоплю, покрану в кубики. Зварити, щоб з'якло. Під кінець вкинути тушковану городину і раз чи два переварити, щоб дійшла. Цієї юшки вже не треба заправляти.

Качка з начинкою

Потрібно:

1 качка
2 цибулі
3 яйця
1 ложка масла
1 печінка (качача або куряча)
3 ложки тертих сухариків
1 ложка вершків (сметанки)

Качку треба вибирати молодую й м'ясисту, бо з худой птиці не буде смачної страви. Качку обмити, посолити і помастити зверху і з середини тертою цибулею. Нехай трохи постоїть. Печінку посікти, жовтки втерти з маслом, вимішати разом, додати тертих сухариків, що скроплені ложкою вершків (сметанки), посолити. Вбити тугий шум із білків і обережно вимішати. Влити начинку до нутра качки і зашити. Коли б лишилось трохи начинки, тоді можна начинити качину шию.

Дати до сковороди трохи товщу і води і покласти на ще качку. Пекти на 400 ст., по пів години знизити на 350 ст. Постійно відливати підливою, щоб качка не висохла. Пекти одну годину до півтори й пробувати вилкою, чи вже готове.

Примітка: Такий дріб як качка не потребує багато товщу, бо сам багато випускає.

Компот із брусниць

Потрібно:

4 горнятка ягід
4 горнятка води
10 унцій цукру (1 і пів горнятка)

Ягоди сполукати, перебрати і разом із цукром вкинути на воду. Заварити і зняти шум кілька разів. Коли ягоди зм'якнуть, компот готовий.

Примітка: З брусниць можна ладити дриглиць (галяртку). При тих самих складниках сиру ягоду з водою перетерти через ситко, додати пів склянки води, вкинути цукор і варити, шумуючи около 20 хвилин. Застигає на дриглиць.

Січені тістечка

Потрібно:

9 унцій борошна (2 горнятка)
9 унцій масла (1 і одна четверта горнятка)
1 ложка сметани

сок із пів цитрини
пів яйця

Масло посікти з борошном. Сметану вимішати з цитриновим соком і половиною яйця. Подливаючи цим борошно, сікти даліше. Коли тісто готове, звинути його в стирочку й покласти в зимне місце, найкраще на ніч.

На другий день розтачати, викроювати тістечка, мачати в білок і січені оріхи з цукром. Класти на лист (бляху) і впусати до гарячої печі на 350 ст. Пекти 10 до 15 хвилин. Годиться до морозива.

Примітка: Викроюючи тістечка, треба старатись використати все розтачане тісто. Удруге перетачане вже не буде таке смачне.

Торт із яблук

Потрібно на коржі:

2 горнятка борошна (муки)
5 унцій масла (¼ горнятка)
4 жовтки
¼ горнятка цукру мучки

На начинку:

8 великих винних яблук
3 горнятка цукру
сок із 2-ох цитрин

1½ горнятка крайних волоських оріхів

Коржі: Жовтки втерти з цукром, масло втерти з мукою і все разом замісити. Для запаху додати цитринову шкірку. Поділити на дві частини. Виложити до тортівниці і спекти 2 коржі на 350 ст. впродовж 15—20 хвилин.

Начинка: Обібрати й пошаткувати яблука, вимішати з цукром і всмажити мармеляду, мішаючи постійно. Коли маса робиться прозочною, тоді додати сок із цитрин. На кінець вкинути крайні оріхи. Смажити ще трохи на дуже слабому вогні і відставити.

Перекладати вихолоді коржикки легко теплою начинкою. Накладати мармеляду доволі високо, на 2 пальці завгрубшки. Приложити верхній коржик кружком, щоб маса повільно застигала. Покрити цитринською склищею.

Не маєте змоги активно працювати в Відділі СУА? Вступіть все ж таки, бо Ваша приналежність і Ваша вкладка скріплюють жіночий рух.

Українська ВИШИВКА

На Поліссі

Найменше відоме й досліджене в нас народне вбрання Полісся. А ця частина української землі багата в скарби народнього орнаменту, зберегла стародавню народню силуетку. Постараймося її пізнати! У шляхетній простоті поліського вбрання є щось із суворой природи тієї української землі. Її чар увічнила Леся Українка в „Лісовій пісні“ і постагі Мавки й Лукаша вже стали в нас символічними. Як же зодягнемо їх для наших виступів чи вистав?

Сречка. На Поліссі дозріває найкращий в Україні льон. Поліські льняні полотна славляться тонкою шовковистою ниткою, гарним полиском та м'яким дотиком. Тому сорочки на Поліссі роблять виключно з льняного полотна. Полотно тчуть доволі широке (около 1 м), отже з нього краще прикроювати вбрання.

Крій сорочок той самий, що по всій Україні. Рукав доволі широкий, по-

лик (вуставка) вишивається на окремому куснику полотна і приточується до рукава. Біля шиї сорочку збирають у дрібні збирки й викінчують викладаним коміром. Сорочка сягає до кісток, у дівчат дещо коротша. Святочна сорочка — подільна, себто з одного кусня полотна, а буденні сорочки доточені у стані.

Вишивка. Вишивані прикраси на Поліссі дуже різномодні. Там користуються різними швами і примінення взірів дуже вигадливе. Але це вже можуть бути впливи новішого часу. Пригляньмося до сорочки давнього типу, так як вона збереглася в Державному Музеї Етнографії.

Ця сорочка прикрашена двома поліками, ширшим і вужчим. Їх узір є подібний, виконаний перетиканням у червоній красці. Один із них ширший, вишиваний на окремому чотирикутнику, а другий на самому рукаві. Сполука між ними звичайна, в деяких со-

Молодиця з Полісся
Woman of Polissya Region

Жіноча сорочка з Полісся з перетиканим узором. Із книжки „Укр. народне мистецтво“, том „Вбрання“, Київ, 1961.
Woman's shirt of Polissya, Ukraine.

рочках зроблена вузькою мережкою. Подібним зубчастим узором вишитий комір.

На згаданій сорочці бачимо на рукаві вище зап'ястя поперечну смугу. Це є ткапий орнамент, що дуже часто трапляється на поліських сорочках.

Рукав викінчений внизу вузькою лудою, що прикрашена невеликим вишиваним узором. Долішній край сорочки викінчений завиваним рубцем без вишивки.

Взір на сорочці виконаний перетиканням або перетяганням, що було описане в ч. 8, 1963. Це один із найдавніших наших швів.

ЧИ ВИ ВЖЕ ПРИВЕЛИ ЧЛЕНКУ ДО ВАШОГО ВІДДІЛУ СУА?

Порадник

нар. мистецтва

Пов'язка для хористок

Місцевий хор справляє собі полтавські строї, а тому, що хористки є різного віку, то деякі пані були б дуже раді, коли б вінки зі стрічками на голову можна було заступити чимсь іншим, однаковим для всіх.

Тому, що нам тяжко самим рішити,

Проект пов'язки голови шовковою хусткою, що не прикриває волосся
Ukrainian headdress for use of choir members in national costume.

звертаємося до Вас за порадою, за яку будемо дуже вдячні.

Хористки Мішаного Хору „Сурма“ в Шикаго

Бажання Ваших хористок цілком оправдане: вінок до народного строю личить тільки молодій жінці.

Коли б Ваш стрій був стилізований, тоді можна б порадити всякого роду кісники або намітки. Але тому, що Ваш стрій справжній полтавський, то єдиною для Вас розв'язкою буде хустка. Але не та важка квітчаста, що щільно вгортає голову. В ній гаряче та й, як твердять співачки, недобре доходить звук. Але така хустка, що лиш маркує зав'яз, а все ж гарно й достойно відтінює жіноче лице.

Як матеріал послужить нам тафта вишневого кольору. Її можна скроїти двояко: а) невеликий трикутник, розміру малої хустки, б) скісна смуга такої величини, щоб двічі охопила голову.

У першому випадку пов'язати голову тісно над чолом, перехрестити на потилиці, завернути кінці до переду і зав'язати на чолі гудз. Це типова для Полтавщини пов'язка голови. Вона — легка, не обтяжує голови, не закриває вух.

Але є ще друга можливість. Скроївши скісну смугу тафти, завширшки 4—5 інчів і зарубивши її, пов'язати нею голову подібно як і хусткою, за-

вернувши кінці до переду. Тоді тім'я зостанеться неприкрито, отже це ще більше облегшує пов'язку. Таким способом пов'язувались на Полтавщині дівчата, коли не було відповідної погоди для вінка. Щоб причепурити цю пов'язку, вони застромлювали з задку кілька живих квіток. Це можна б спробувати й тут, тільки квіти повинні бути добре приспособлені (формою й кольором) і радше штучні. У майбутньому подамо ще й інші форми

пов'язки для заміжніх жінок і по зможі виконаємо їх і в рисунку. Ред.

У НОВОМУ СЕЗОНІ

Великі модні фірми вже розкрили свої карти. На пишних показах у Парижі з'явилися нові моделі, що кидають світло на новий сезон мод.

В їх різноманітності нелегко виловити майбутню лінію. Стільки в ній вигадок і суперечностей! Але найперш розглянемо те, що вже добре відоме. Це є — капелюхи, що в'яжуться ззаду чи зпереду на гудз і нагадують українські очіпки. Дводільні сукні, що не підкреслюють стану. Гладкі твідові костюми з дещо довшим жакетом. Різні форми штанів — від ранішніх до вечірніх. І чоботи або камаші, що на нече „прилипи“ до жіночої сильветки.

А попри те зарисовуються новинки. Це однодільна вовняна сукня — чи то безрукавка з блюзкою, чи то „шифт“, комбінований із двоякого матеріалу. Костюм, що його жакет нагадує туніку, часто отриманий не лиш із спідницею, а й із штанами. Вечірня сукня, що її стан підсунувся аж під груди.

Що нового в матеріялах? Крамниці пропонують чудову білу вовну (кашмір), грубі твідові тканини в красці осінніх листків, чудову перську парчу (брокат) дрібного рисунку і тоненьку лямку з японським квітчастим узором.

ЗИМОТРИВАЛІ ФЛЬОКСИ

До найбільш поширених биллин належить зимотривалий фльокс (*Phlox paniculata*). Удається в кожній городовій землі, лиш щоб була вільна від бур'янів. За угноєння компостом дуже вдячний. Росте дуже добре в соняшному місці, а також у півтіні. Є тільки різниця в посадженні. На соняшному місці садимо рядами 12 інчів відступу, у віддалі 10 інчів один від одного, в групах по кільканадцять рослин. У півтіні садимо відміни середньої величини і дещо гущіше. Найкраще садити їх восени (вересень-жовтень), щоб вони ще до морозів могли закорінитись. Посаджені весною вони в тому ж році слабо або зовсім не цвітуть.

Фльокси розмножуємо зеленими садженцями, що їх беремо в травні-червні з маточних рослин або діленням старих. Можна також вивести з насіння, що його для успішного кильчення треба три тижні „виморозити“ (висіяти в дерев'яній пачечці і виставити три тижні на діяння морозу), щойно тоді весною зійде. На жаль, фльокси, розмножувані з насіння, часто „мутують“, себто не дають тієї самої відміни. Закорінені садженці можна придбати в більших городничих заведеннях по 60 ц. за штуку.

Фльокси видають впродовж літа понад 40 гонів із квітами, що наче кулі, видовжені вгору або пірамідально побудовані, зливаються в одне, творячи червоне або біле пасмо, 20 до 40 інчів високе, на нашому квітнику. По відквітненні зрізуємо гони, де зав'язується насіння, а вкоротці виростають нові й скоро цвітуть. Деякі відміни цвітуть уже в липні, але головний час квітнення фльоксів — це серпень-вересень аж до приморозків. Маємо відміни білі, фіолетні, рожеві, ясно і темночервоні.

Фльокси, як кожна культурна рослина, мають також своїх ворогів. До найчастіших належить попелиця (*powdery mildew*), що її вигублюємо обпилюванням мілко мelenою сіркою. Можна дістати в городничих крамницях. Часте підгортання рослин не дає змоги розвинути червоному павучкові, що також любить нападати на фльокси.

Роман Коцик

Це все про свято. А на щодень запанують смужки. Їх уже видно в різних кольорах.

Зірка

- Ukrainian Woman -

NEW UNWLA BRANCH

Our organizational chairman, Mrs. Mary Dushnyck recently informed us that she has been successful in contacting a group of American women of Ukrainian descent in Kerhonkson, N.Y., who expressed a wish to form a Branch of the UNWLA. We were informed of this welcome piece of news during the summer vacation period, when the work of the organization naturally slows down a bit. But our tireless Mary seldom rests, and while vacationing at the UNA Resort "Soyuzivka," she frequently met with the women and discussed the possibility of forming the new Branch. Through her zealous effort, the new Branch was founded in the summer of 1965.

This is an unusually fine example of organizational enthusiasm, which utilizes every opportunity for the growth and development of the UNWLA. We admit, that it is not always easy to achieve. Often countless discussions and meetings are required before any headway is made, and disappointments are frequent. One has to deal with prejudice, with apathy, and sometimes with plain lack of organizational know-how. But we have found that good intention, determination, and plain love for the Ukrainian cause usually win out.

The first step in making new friends is giving them good information about the UNWLA. We now have an English-language pamphlet, which describes our aims and goals. We should utilize it to correct misinformation.

Therefore, let us undertake a new information campaign on behalf of the UNWLA. Let us inform our friends and neighbors about our organization and its important work.

Our Possibilities

On the cover of our last issue we featured an interesting picture which showed two UNWLA members holding a conversation with the noted American anthropologist, Dr. Margaret Mead. One of the feature stories in that same issue was a report by Mrs. Anastasia Volker on the Convention of the General Federation of Women's Clubs. A photo showing her with the mayor of Noveleta Cavite, Philippines, was included with the report.

What important contacts described in only one issue of the magazine! Both show the possibilities which lie before the UNWLA membership. Whether it is an interview with a world-famous scholar at the World's Fair, or whether it is a report on the activities of the UNWLA at the Convention of the GFWC, they show that important people are learning about us, and that we are making friends. In both instances the women were American-born members of the UNWLA: Mrs. Mary Dushnyck, Mrs. Anastasia Volker, Miss Marsha Metrisko.

We should keep this in mind, as we approach our XIV Convention. We now have 9 English-speaking Branches of the UNWLA. They are scattered throughout the various centers of Ukrainian life: Branches 37 and 58 are in Detroit, 53 and 72 are in New York, 52 is in Philadelphia, 60 in Cleveland, 61 in Whippany, 75 in Carteret, and 89 in Kerhonkson. There are other communities, where the American-born women have not yet formed Branches. Among these are Rochester, and Chicago, where there are large Ukrainian populations and the smaller towns of Pennsylvania, where some of the oldest Ukrainian settlements in the USA are to be found. We should

seriously consider their incorporation into the UNWLA.

We see how easy it is for us to make contacts with the local press, government circles, and American women's organizations. We need only utilize the organizational structure of the UNWLA to accomplish our work.

For this type of work, one must become a "Soyuzanka," not merely one who pays her dues, but one who attends meetings, who actively joins in the work of her Branch, who makes efforts to learn the goals and aspirations of the UNWLA, and who uses her abilities in the UNWLA's undertakings. For only then does a member become an integral part of the organization. And only then can she interpret the interests of her group before the American community.

More on this matter will be discussed at the Convention. A special Session dedicated to the English-speaking Branches will be presented there on November 27. Informal discussions will permit the representatives of the various Branches to air their problems and discuss the various possibilities of developing the organizational and educational work of the UNWLA.

If this Session meets with success and arouses interest, we will repeat it in the various Regional Councils. We feel that in this way we may yet awake the interest of the many American women of Ukrainian descent in the communities of Rochester, Newark, Cleveland, Detroit, and Chicago. Maybe in a year or more of work within the UNWLA organization, they too, may work for the UNWLA cause before the Free World forum.

UNWLA Report Presented Before The GFWC Convention, June 9, 1965

Madam Chairman, Madam President, Delegates:

I am deeply honored to bring to you greetings from the Ukrainian National Women's League. We are a service and cultural organization founded 40 years ago by the immigrant women from Ukraine.

Our purpose is to promulgate the interests of women in cultural-educational, civic, and world affairs; preserve and promote Ukrainian traditions, language, music, arts and crafts, and to provide material and humanitarian assistance to our people here and abroad. Our projects differ but little from those of the GFWC. We support schools and nurseries in Germany and Austria. We help the aged through our "Adopt a Grandmother" project, created in 1958, and currently we are helping 3 grandmothers in Poland, 12 in W. Germany, 6 in Czechoslovakia, 2 in Austria, 1 in France and 1 in Belgium.

To better coordinate the work of the Ukrainian women, who were in exile and who resettled in the Free World after World War II, the League in 1948 called a congress of Ukrainian women, thus paving the way for the World Federation of Ukrainian Women's Organizations. We now have federated clubs in Austria, France, Germany, Belgium, England, Brazil, Argentina, Australia and Canada. Through our official organ the journal "Our Life," we maintain contacts with these organizations and are kept informed of what type of work they are carrying on in their respective countries.

On the national level here, we promote educational seminars, good citizenship workshops, as well as folk art classes and exhibits, support our underprivileged, and maintain 12 pre-school children's day centers. We have published children's books as well as English transla-

tions of the works of renowned Ukrainian writers.

On the general community level our branches work with the Red Cross, Cancer foundations, Community Chest, International Institutes, and other civic and women's organizations. Our money-raising projects enable us to make contributions to our churches, Ukrainian language schools, orphanages, and other worthy causes. Currently we are concerned with our senior citizens and are working on a building fund for a home for the aged. Last year we contributed to the Memorial Fund for the erection of a monument, in Washington, D. C., to Ukraine's Poet Laureate and Europe's Freedom Fighter, Taras Shevchenko.

Our goal has been not only to educate our women through community participation, and to help our new-comers to love their adopted homeland, but it has also been to emphasize the dangerous threat of Communism to America and the American way of life. And this threat is not from without but from within. The Ukrainian people, perhaps more than any other, have suffered the wrath of communism, and those who are still free to speak out are doing everything possible to keep America strong. America is the last hope for all submerged nations. In this regard you have our deepest gratitude for adopting on Tuesday, Resolution No. 13. When our members learn of this they will laud this Convention for taking this step.

Furthermore, as women of the free world we cannot be silent as long as there are Captive Nations, and among them 45 million Ukrainians. We have therefore re-dedicated ourselves to the cause of freedom, and to service. It is our hope that through your Federation we may reach a better joint under-

HELP US TO BURN THE UNWLA MORTGAGE

It is our fervent hope that we will be able to burn the mortgage of the UNWLA Home at our coming Convention, November 26, 1965. All our Branches are in agreement with this proposition, however we have still been unsuccessful in collecting the \$3,211.00 which remains to be paid off on the mortgage.

In a letter to the Executive Board the members of Branch 63 in Detroit suggested that if each member of every Branch in the UNWLA was to donate only \$1.00, the sum would be paid off in no time. Included with the letter was a check for the sum of \$94.00, which the members had collected in their own Branch.

We think the idea is an unusually fine one, not only because it will enable us to collect the needed sum before the Convention date, but also because every UNWLA member will thus be given the opportunity to aid us in our campaign.

Have you sent in your donation?

The Executive Board
of the UNWLA

OUR NEW MEMBERS

We are indeed proud and happy to welcome into our ranks the new members who joined the English-speaking Branches of the UNWLA in 1964-1965.

UNWLA Branch 53 in Long Island City, N. Y.: Diane Kernetsky, Stefanie Rygel.

UNWLA Branch 72 in New York, N. Y.: Herta Bereza, Julia Lys, Rosalie C. Polche, Mary E. Pressy, Celia Saranoff, Catherine Sharabura, Anne Wasylkow.

The Executive Board
of the UNWLA.

standing and appreciation of each other's work, and jointly work for "service for freedom and growth" and for a better world community of free men. Thank you.

Anastasia Volker
Public Relations
Chairman

FROM THE LEADERSHIP WORKSHOP SERIES

The second course in the UNWLA Branch 72 Leadership Workshop Series was held on May 11, 1965 in New York City. Walter Odajnyk delivered a lecture on "The Role of Our Youth in Ukrainian-American Life."

Mr. Odajnyk is the author of several books on political subjects. At the present time he is preparing for his Ph.D. degree in Political Science and Philosophy at Columbia University.

The speaker touched on all the various aspects of Ukrainian life as perceived by the younger members of the Ukrainian communities. These included the Ukrainian language and its preservation, the dual emotional ties with the USA, the land of birth, and the Ukraine, the land of the ancestors, growing-up in the Ukrainian community, and escape from it. The speaker also stressed the important role, played by the Ukrainian women in preserving the Ukrainian language and traditions in the home.

Among the various needs of the Ukrainian-American community, Mr. Odajnyk enumerated more and better scholarship funds, and old-age homes, two pressing needs which have interested the UNWLA for some time. The matter of correcting misinformation about the Ukraine in the American press and publications, which Mr. Odajnyk also included in his list of vitally important "needs," is still another concern of the UNWLA.

The lecture was reprinted in four installments in the "Ukrainian Weekly," beginning with the June 5, 1965 issue, and ending with the June 26 issue.

INTERNATIONAL LUNCHEON

At the 74th Annual Convention of the General Federation of Women's Clubs, held in New Orleans, La., a call for the creation of local Captive Nations Committees was made. Its author was Mrs. Mary Dushnyck,

Mrs. Mae Demey, President of Branch 72, Mr. Walter Odajnyk, lecturer, and Mrs. Mary Dushnyck, Cultural Chairman of Branch 72 in charge of its Leadership Workshop Series, pictured at the Ukrainian Institute of America in New York on May 11, after Mr. Odajnyk had delivered a lecture on our youth, followed by a discussion. Photo: J. Starostiak.

Organizational Chairman of the UNWLA, who attended the Convention as Secretary of Women for Freedom, Inc. At the International Luncheon on May 9, 1965 she delivered a report, warning the delegates of the constant threat of communism in our midst.

Mrs. Dushnyck was also interviewed by reporters and her report was mentioned in articles in local papers. On the same day she was guest of honor at a dinner sponsored by the Louisiana State Federation.

ADVICE ON NATIVE WEAR Head Coverings for the Mature Woman

The Editorial Board of "Our Life" has received an interesting inquiry from the women members of the SURMA Chorus in Chicago. The women have identical folk costumes from the

Poltava region, generally regarded as the most representative Ukrainian costume. But, they ask, what about head coverings? Some of the chorus members are middle-aged women, who rightly feel that the flowered wreaths commonly associated with the costumes, are too young for them. A kerchief is not practical, for it is too warm, and covers the ears.

This problem gave us a good opportunity to study the dress customs. We agreed that the wreaths were somewhat too young-looking. However, we did learn that in addition to the kerchiefs, Ukrainian women also wore various caps and other highly stylized head coverings, especially appropriate for married women.

In this issue we show one illustration of such a head covering for mature women. Others will follow.

ПЕРША ПІСЕНЬКА ОВЕЧОК Ганна Черінь

(Із п'єси „Вовк у овечій шкурі“)

Ми овечки, ми маленькі —
Бе-бе-бе, ме-ме-ме!
Ми танцюєм веселенько —
Бе-бе-бе, ме-ме-ме!

Пастуха у нас немає —
Бе-бе-бе, ме-ме-ме!
Але шкоди не зчиняєм —
Бе-бе-бе, ме-ме-ме!

Тут немає вовка злого —
Бе-бе-бе, ме-ме-ме!
Ми не кривдимо нікого —
Бе-бе-бе, ме-ме-ме!

Ми овечки, ми маленькі —
Бе-бе-бе, ме-ме-ме!
Ми танцюєм веселенько
Бе-бе-бе, ме-ме-ме!

Леонід Полтава

СОЛОВЕЙКУ, СВАТКУ, БРАТКУ

Народня дитяча гра-лісня

Соловейку, сватку, братку,
Чи бував ти в нашім садку?
Чи видав ти, чи чував ти —
як сіють мак?
Ось так, ось так, сіють мак!

Соловейку, сватку, братку,
Чи бував ти в нашім садку?
Чи видав ти, чи чував ти —
як росте мак?
Ось так, ось так росте мак!

Соловейку, сватку, братку,
Чи ж бував ти в нашім садку?
Чи видав ти, чи чував ти —
як рвуть мак?
Ось так, ось так рвуть мак!

Соловейку, сватку, братку,
Чи ж бував ти в нашім садку?
Чи видав ти, чи чував ти —
як їдять мак?
Ось так, ось так їдять мак!

Подала Ольга Литвин

Зустрілися

В інших дітей є і тато, і мама, що й дідусь і бабуся... А в Марка — тільки мама. Мама вдень працює, ввечері в школі учить, а Марко вдома господарює. То нічого, що йому тільки вісім років — він уже вміє замести хату, застелити ліжко і покласти речі на місце. Так його почала мама.

— Кожна річ має своє місце і не любить, коли її покласти на чуже. Тоді її так важко знайти, і пропадає багато часу.

Поки мама в школі, Марко, після школи, сидить у сусідів і вчить свої лекції. А пізніше — разом з мамою, ввечеряє, і коли мама не дуже втоплена, вони читають українські казки, а коли у неї був важкий день, Марко сідає до столу писати листи.

Марко листується з Богданом, сином маминої приятельки, що з ним бачився востаннє три роки тому. Богдан на рік старший від Марка, а його мама, так само як і Маркова, ввечері вчить в школі, в тій самій, що і Маркова мама. Це зле: через те, що вони щодня бачаться в школі, вони не ходять одна до одної в гості.

— Мамо, коли ми вже поїдемо до Богдана? — питає Марко.

— Як я закінчу школу, синку.

— А коли то буде?

— Скоро, цієї осені.

Добре казати мамі — скоро... Ще тільки літо, і попереду так багато довгих-предовгих днів, коли так би мовити можна добре побавитися із приятелем! Вже скоро і школа закінчиться, і що тоді цілий день робитимеш?

Сів Марко та й почав свої жалі Богданові виписувати. Лист вийшов дуже великий, бо був писаний оттакеними літерами!

Богдан, як старший, писав дрібніші й довші листи. Він все більше писав про школу, бо дуже любив учитися і був перший у

клясі. „З вікна нашої школи видно футбольну площу. Часом я підглядаю, як там грають старші хлопці. Але вчитель нам цього не дозволяє, і тільки на лекціях малювання можна. Наша вчителька малювання, пані Сміт, на це нічого не каже. Часом я навіть маю футбольістів.“

Прочитав Марко, та й здивувався: з вікна його кляси також видно футбольне поле, і його вчительку також звуть пані Сміт. І вона також не сердиться, коли в вікно на футбол дивиться... Що з цього виходить? Що Марко і Богдан вчать в тій самій школі!.. Як вони не здогадалися про те запитатися? „Постій же“, подумав Марко. „Я тобі листа напишу і сам поштарем буду.“

Три листи паперу зіпсував Марко, поки написав листа такого, як треба; поклав у конверт, заклеїв і задоволено посміхнувся. Другого дня на великій перерві скоріше побіг до кляси, що була на один ступінь старша від Маркової, і став перед дверима. Став і задумався: як пізнати Богдана? Він його навіть не пригадував. Хіба що запитати вчителя? Ану, спробую вгадати. Один за одним виходили галасливі хлопці, що їм під час лекції ноги потерпали від чемного сидіння... Може оцей? Ні в нього вуха не миті, це не може бути Богдан. А може цей? Ні, в нього на черевиках шнурки вузлами пов'язувані, Богдан не може бути таким неохайним. А цей? Це мабуть Богдан. Бо в українській вишній сорочечці, що краєчком комірка виглядає з-під чистого темно-синього костюмка. Марко посміхнувся до хлопця і подав йому білого конверта з написом: „Богданові Крижанівському“. Богдан здивовано підняв брови, розкрив конверта і прочитав:

„Привіт, Богдане! Я — Марко“.

Подорож на місяць

Після кількох хмарних дощових днів настала добра погода. Сонечко щедро посилало своє тепле та золоте проміння на замучену осінньою негодою землю.

На фермі дядька Левка коло розложистого клену, на зеленій ще травичці, зібралось ціле товариство. Це були тварини дядька Левка: старенька качка Плитоніс, молодий сивий коник Бурко, корова Мариня та песик Вовчик. Всі вже добре поспідали і мали охоту грохи поговорити. Розмову почала старенька качка, що завжди знала перша всі новини на фермі.

— Ках-ках! Ви знаєте, що я чула? Дядько Левко скоро привезе до нас курку біленьку, чубату, а головне те, що вона має рідню, яка колись несла золоті яєчка.

— Ну, та то вже нічого важливого в цьому нема, — заперечила корова Мариня.

— Я, наприклад, теж мала своїх пра-пра-прабабусь, що могли так стрибати високо, аж до місяця досягали...

Песик Вовчик нагострив свої вуха. — Ого-го! Я бачу ми маємо дуже славні особи на фермі.

— Прошу розкажіть нам більше про це, дорога пані, — чемно попросив Мариню коник Бурко, схилиючи до корівки свою розкішну гриву.

— Тепер і люди літають на місяць, але, якщо моя прабабця стрибала туди, то я теж одного дня спробую вистрибнути на місяць без ніякої ракети, — гордо відповіла Мариня. — Треба тільки почекати ясної місячної ночі, додала корівка після кількох хвилин, коли все товариство замовкло та почало дивитися на Мариню з повагою.

— А я б таки хотів побачити ще курку, що кладе золоті яйця. Пані Плитоніс, звідки ви це все знаєте? — запитав Вовчик качку.

— Що ти розумієш? Я одного разу паслася коло ставка, а на горбку сиділи дядька Левка діти, Галинка та Івась. Вони читали книжечку з казочками, а там про все написано: і про курочку, що кладе золоті яєчка, і про корову, що стрибала на місяць. Галинка казала, що тато їй привезе цими днями курочку-чубаточку.

Минуло кілька днів і, дійсно, дядько Левко привіз із сусідньої ферми гарну, біленьку, чубатеньку курочку. Все товариство тваринок почало питати її, чи дійсно

вона може нести золоті яєчка? Курка засміялась, аж заклапала крилами. — Що ви? Я — проста курка, несу тільки білі, гарні, смачні яєчка. Малі діти люблять мене, бо кожного ранку їм дарую до сніданку яєчко.

— Ото маеш! — розчаровано протягнув Бурко.

— Пані Мариню, а коли ж ви будете стрибати на місяць? — заклопотано запитала качка корівку. Мариня задумливо похитала головою.

— Так то воно так, мої любі. Скажу вам щиро, минулої ночі я робила спроби вистрибнути на місяць, але... не виходить нічого. Може й справді залишити мені ці свої спроби та зостатися тут. Я ж так само можу бути корисною для всіх: буду давати смачне молоко і для діток і для дорослих.

— І справді. Ках-ках! І справді, — зраділа качка, — краще лишайтесь з нами, пані Мариню. Стрибати так високо це дуже небезпечно.

— Гав-гав, — радісно загавкав (Докінчення на обгортці)

БІЛЯ РІЧКИ

На пісок, на горбок,
близько біля річки!

Всі лопаточки несуть,
всі відеречка несуть,
по алеї чемно йдуть
братіки й сестрички.

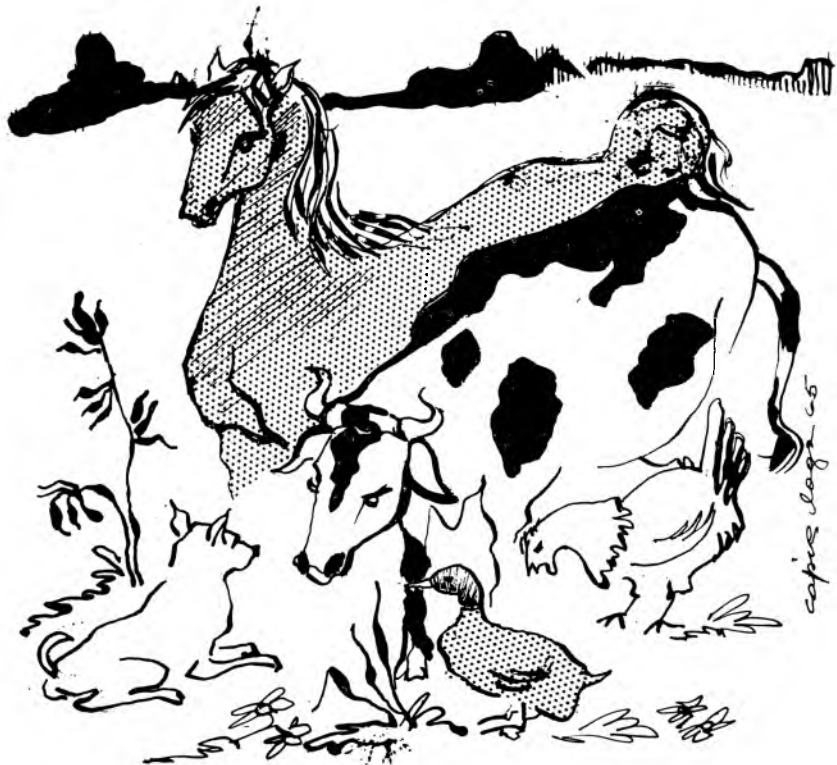
На піску розмічай
місце для оселі:

тут копати рівчачок,
тут садити гілочок,
тут співатиме шпачок
нам пісні веселі.

Біжимо, біжимо,
біжимо до річки!

і лопаточки помить,
і відеречка помить,
потім руки добре вмить —
досить є водички.

Г. Чернобицька

То вже нічого важливого в цьому нема — заперечила корова Мариня.

Вітаємо!

В дотеперішніх числах Нашого Життя ми подали членок усіх наших округ, що вступили в останньому році в ряди СУА. Та деякі з округ не подали списків на час і тому не всі нові членки там охоплені. Між ними теж членки новозаснованого 84 Відділу СУА в Шикаго. Отже вітаємо їх широко й радіємо, що вони з нами!

ОКРУГА ДІТРОЙТ, МИШ.:

5 ВІДДІЛ СУА, ДІТРОЙТ:

Катерина Зінчак
Дора Зінків
Текля Кушнір
Марія Случак

23 ВІДДІЛ СУА, ДІТРОЙТ:

Анна Коваль
Катерина Ковальчук
Магдалина Кочубей
Антоніна Крижанівська
Ірина Кушнір
Олександра Ославська
Розалія Сливка
Антоніна Слободян

56 ВІДДІЛ СУА, ДІТРОЙТ:

Ірина Грушкевич
Ірина Джуль
Уляна Мазяк
Анна Татарин

ОКРУГА НЬО ЙОРК, Н. Й.:

53 ВІДД. СУА, ЛОНГ АЙЛЕНД СІТІ:

Дарія Корнецька
Стефанія Ригель

64 ВІДДІЛ СУА, НЬО ЙОРК:

Ірина Сушків

72 ВІДДІЛ СУА, НЬО ЙОРК:

Герта Береза
Анна Васильков
Юлія Лис

Розалія Полче
Мері Прессей
Сілія Саранов
Катерина Шарабура

ОКРУГА НЬОАРК, Н. ДЖ.:

65 ВІДДІЛ СУА, НЬО БРАНСВИК:

Софія Колтовська
Софія Лонишин
Стефанія Отрок

ОКРУГА ШИКАГО, ІЛЛ.:

84 ВІДДІЛ СУА, ШИКАГО:

Марія Борис
Олександра Бордайко
Олена Войтович
Марта Гайдук
Слава Галан
Володимира Демус
Марія Дорожинська
Ірина Іванець
д-р Людмила Кодельська
Ірина Куц
Оксана Мурська
Ольга Олексюк
Уляна Павлінська
Марія Ріпецька
Марія Сайкевич
Галина Сосенко
Ольга Стефанська
Гільда Турчановська
Стефанія Шандра

ЕКЗЕКУТИВА СУА

ЗВІТНІ ЛИСТКИ

В останньому часі надіслали звітні листки за останній звітний рік (1964) такі Відділи: 20 із Філадельфії, 28 із Нисарку, 33 із Клівленду, 55 із Лос Анджелесу, 56 із Дітройту, 64 із Нью Йорку, 69 із Лорейну і 73 із Бриджпорту. Та все ще деяка кількість Відділів не виконала цього обов'язку. Прохаємо поспішити з цим завданням, щоб не бракувало їх у звіті діяльності наших Відділів на Конвенції СУА.

Багато Відділів доповнили бракуючі звітні листки. Та все ж якась частина звітів неповна, бо бракує листків од-

нієї або кількох референтур. Прохаємо слідуєчі Відділи їх доповнити: 22, 23, 24, 47, 55, 68, 69, 71, 72 і 82.

ПОДЯКА

Складаю найсердечнішу подяку Управі й усім членкам 43 Відділу СУА за пам'ять про мене під час моєї хвороби та посилаю 5 дол. на передплату для „бабусі“.

Е. Дем'янчук, Філадельфія

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

НОВИЙ ВІДДІЛ СУА

Дня 19. червня 1965 р. відбулись основні збори нового 88 Відділу СУА на Френкфорді, частині м. Філадельфії. Округну Раду СУА репрезентувала її голова п-ні Осипа Грабовенська. Збори вибрали головою п-ні Софію Пилип'юк. Управа уконститувалась там же але точніше подамо про неї в іншому місці. А тепер бажаємо новому Відділові та його голові п-ні Пилип'юк багато успіху в початковій праці.

ПОДЯКА

Гол. Управі СУА і членкам Союзу Українок Америки складаю широкую подяку за вирази співчуття й підтримку та допомогу у важку хвилину відходу у вічність моєї бл. п. Матері. Ця підтримка й увага були для мене потіхою у важкому горю. Замість окремих подяк складаю 25 дол. на Вих. Фонд ім. Ганни Ракочої. Лідія Бурачинська

ДВА ЮВІЛЕІ

(Закінчення зі ст. 4)

чуком та Ольгою Юнак під спільним іменем ФА-ЮН-ТУ над приватними замовленнями різних видавництв. Так їх „тріумвірат“ виконав численні плякати й ілюстрації. Працювала вона також самостійно над оформленням книжок, але через хворобу очей уже не могла повернутись до систематичної мистецької праці у видавництві.

На еміграції Євгенія Розгін теж працювала у цій ділянці. Виконала графічні портрети українських культурних діячів — Т. Шевченка, І. Франка, Лесі Українки та й декого з членів своєї родини. Потім численні книжні знаки та фірмові відзнаки (КОДУС, УТГІ, Об'єднання Укр. Вет. Лікарів). До її дорібки належить також книжний знак Музейного Городка в Києві, що вона досягнула беручи участь у конкурсі.

В останніх роках у Євгенії Розгін виявився хист до писання. Вона зладила декілька вдалих спогадів, що друкувались у нашому журналі, а силуетка родини Недужих залишилась єдиним документом про їх страдальний шлях.

До досягів її родинного життя належать обидва сини. Старший, Василь, працює лікарем у Клівленді, а молодший, Юрій, завершує докторат із біохемії в Дітройтському університеті. Обидва сини добрі українські патріоти і сподіємось, будуть у майбутньому українськими вченими.

НАШЕ СПІВЧУТТЯ

З приводу невіджалуваної смерті Мами нашої редакторки п-ні Лідії Бурачинської складаємо їй своє глибоке співчуття. Нехай Господь кріпить її у великому болю, а ми їй широко співчуваємо. Замість квітів на могилу пересилаємо 25 дол. на пресовий фонд Нашого Життя.

Управа Окружної Ради СУА
в Нью Йорку

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської складають 10 дол. на пресовий фонд Нашого Життя

Члени Управи СФУЖО

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу нашої членки бл. п. Марії Шанковської складаємо 30 дол. на „Фонд 500“

Управа 33 Відділу СУА
в Клівленді

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. інж. М. Волчука складає 10 дол. на Осередок НТШ у Сарселі

Управа 33 Відділу СУА
в Клівленді

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Стефанії з Левицьких Сірої складають 10 дол. на Виховний Фонд ім. Г. Ракочої

Членки 43 Відділу СУА
у Філадельфії

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської, матері нашої редакторки, складаємо на Стипендійний Фонд СУА 14 дол.

Членки Управи 47 Відділу СУА
в Рочестері

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Івана Микитки складаємо 10 дол. на пресовий фонд Н. Ж., а п-ні Соні Микитці довголітній членці нашого Відділу висловлюємо наше шире співчуття.

Членки 65 Відділу СУА
у Нью-Брансвіку, Н. Дж.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Анни Середницької складаємо 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж. і висловлюємо співчуття своїй членці п-ні Стефанії Слонській у зв'язку зі смертю її матері.

Управа 68 Відділу СУА
в Сиракузах

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Олени Бурачинської, матері нашої редакторки, складаємо 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж. і висловлюємо наше шире співчуття.

Управа 82 Відділу СУА
Бронкс, Н. Й.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на далеку могилу нашої невіджалуваної приятельки й хресної матері нашої дочки бл. п. Фріди Наталії Гладілович, що в травні померла у Відні, де й похована, складаємо 25 дол. на фонд „Мати й Дитина“

д-р Володимир і Марія Білозори
і д-р Наталія Білозор-Коропецька
похресниця

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Параскевії Мороз складають 5 дол. на Фонд „Мати й Дитина“

Стефанія і Любомир Гуменюки
Нью Йорк

З БОЛЮЧИМ ЖАЛЕМ спомінаємо бл. п. Марію Шанковську і складаємо 10 дол. на Фонд „Мати й Дитина“

Тетяна і Михайло Петрина
Парма, Огайо

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Стефанії Сірої складає 5 дол. на Вих. Фонд ім. Г. Ракочої

Стефанія Пушкар, Філадельфія

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Олени Бурачинської складає 5 дол. на передплату для бабусі

Олена Залізник, Монтреал

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Галі Бурачинської складаємо 10 дол. на Фонд „Мати й Дитина“.

Віра й о. Павло Теодорович
Трой, Н. Й.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Олени Бурачинської складають по 10 дол. на Виховний Фонд ім. Г. Ракочої

Ольга Паліїв
Христина і Богдан Турченко

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени з Лопатинських Бурачинської складають 25 дол. на пресовий фонд Нашого Життя

Ставниці, Салабан і Дзюби
Бофало

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської складаю 5 дол. на Укр. Інвалідів

Анна Бачинська, Монтреал

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Олени Бурачинської складають 10 дол. на фонд „Мати й Дитина“

Лідія і Роман Тицькі
Марта і Володимир Григоріїви
Торонто

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської складаю 5 дол. на Вих. Фонд ім. Г. Ракочої

Ірина Пеленська, Філадельфія

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської складає 5 дол. на Вих. Фонд ім. Ганни Ракочої

Євгенія Янківська, Торонто

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської складаю 5 дол. на прес. фонд Н. Ж. і висловлюю глибоке співчуття її дочці.

д-р Євгена Єржківська, Сиракузи

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської складаю 5 дол. на Вих. Фонд ім. Ганни Ракочої

Ірина Кашубинська, Клівленд

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської складаємо 10 дол. на Фонд „Мати й Дитина“

Ірина й Юліян НАНАССИ
Нью Йорк

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Олени Бурачинської складаємо 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Михайлина й Антін Чайковські
Філадельфія

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської складають 5 дол. на пресовий фонд Нашого Життя

Інна і Павло Кравчуки
Піттсбург

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської складаю 5 дол. на передплату для „бабусі“.

Ірина Винницька, Філадельфія

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Олени Бурачинської складаю 10 дол. на Виховний Фонд ім. Г. Ракочої.

Марія Малевич, Піттсбург

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської складаю 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Ніна Самокініни, Трентон, Н. Дж.

Коли в Вашій місцевості немає Відділу СУА, зберіть гурт жінок, щоб його заснувати. Для цього потрібно 10 одиниць, що хочуть жити організованим життям.

ШИКАГО, ІЛЛ.

З діяльності Окружної Ради СУА

Окружна Рада СУА влаштувала 22 травня ц. р. Конференцію Референток Відділів СУА, що належать до цієї Округи. Приявних було 27 осіб. Конференцією проводила вміло й справно голова Окр. Ради п-ні Л. Шандра.

Зачитано три реферати, що торкалися проблем пресової референтури взагалі та зокрема в нашій організації й один із ділянки зв'язків.

Доповіді приготували й прочитали такі пані

1. „Пресова референтура“ — п-ні З. Литвинишин, прес. реф. Окр. Ради.

2. „Вага журналу в організаційному житті“ — п-ні Р Турянська, прес. реф. 22 Відділу.

3. „Підбирання проблематичних тем і спосіб їх наświetлення“ — п-ні Д. Маркус, прес. реф. 29 Відділу.

4. „Завдання зовнішніх зв'язків“ — п-ні А. Васильовська, реф. зв'язків Окр. Ради.

По прочитанні рефератів наступила дуже річева дискусія. Учасниці Конференції передискутували основно прочитані теми та зупинились над деякими актуальними проблемами нашої організації. Всі дискусійні висловлювання виявили свою організаційну зрілість.

Насувається питання, чи такі Конференції, або назвімо це краще зустрічі, є потрібні та доцільні?

Рішуче так! Такі зустрічі є справою великої ваги в житті кожної організації та над ними варто застановитися. На таких нарадах розгортається проблематика праці Відділів даної Округи, дає перегляд доконаного та початок до праці в майбутньому. Від добре, вміло й пляново переведених зустрічей буде залежати у великій мірі й успіх праці в майбутньому. Відома ж річ, що одинцем не можна багато доіконати, ні багато досягнути. Зате організовано, спільними силами можна творити великі діла. У перехресті думок, в обміні досвіду, у взаємній пошані до спромог і знання кожної референтки — розвивається дружня співпраця, а спільні зусилля причиняються до поглиблення змісту успішної праці наших Відділів. Важливість і доцільність консолідації сил у гро-

мадській праці, скоординована співпраця Відділів дає запоруку спрямування наших сил в одне русло, а тим самим і більшого успіху організаційної праці. Було б дуже корисно, щоб такі зустрічі відбувалися частіше, бо вони є додатним проявом у житті та діяльності кожної організації.

Уляна Терлецька

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Зустріч із градуантами

Заходами Окружної Ради СУА відбулась 12. червня 1965 Зустріч Градуантів середніх та високих шкіл і їх батьків, що дала нагоду привітати їх із новими досягненнями й дипломами закінчення студій.

Молитвою, що її провів о. Бук, започатковано цю гарно підготовану Зустріч, що ждала наших градуантів та їх батьків. Відкриваючи бенкет голова Централі СУА п-ні Олена Лотоцька привітала приявних, висказуючи свою радість, що молодь іде за покликом Союзу Українок Америки, бо з кожним роком участь у цих Зустрічах знаходить повне признание батьків.

П-ні Осипа Грабовенська, голова Окр. Ради СУА, як ведуча цієї Зустрічі, в свою чергу привітала градуантів, батьків та гостей, вказуючи на один завершений етап у житті молодої людини, що дає їй можливість змагати до досягнення наміченої мети. „Для вас призначена ця Зустріч — казала п-ні Грабовенська — і вас ми сьогодні вітаємо, як новий авангард, що приходить нам на зміну. Ми горді з вас!“

Біля 90 гостей, між ними 40 градуантів, а в цьому 12 університетських, засіло до обильно заставлених і гарно прибраних столів. Для градуантів був призначений центральний стіл, удекорований роменами й волошками, квітами України. За президентським столом сиділи — Всч. о. Бук, п-ні Олена Лотоцька, д-р Наталя Пазуняк, д-р Петро Ісаїв, проф. М. Остап'як і п-ні Осипа Грабовенська.

Найбільш зворушливим моментом цієї Зустрічі було представлення градуантів, що його провела п-ні Осипа Грабовенська під яскраві оплески приявних. Усіх градуантів відзначено

Шевченківською відзнакою УЖКА. Як радісно було побачити і пізнати це свідоме молоде покоління, що своїм примірним ставленням до освіти, своєю шляхетною поставою в обороні доброго імені свого народу, виконує велетенську роботу в усіх американських школах, промощуючи шлях для правди про Україну. Гордістю сповнились наші серця, слухаючи про досягнення й відзначення наших градуантів.

Головним промовцем на Зустрічі був відомий дослідник у ділянці мікробіології, що працює в дослідних лабораторіях Пеннсилвенійського університету проф. Микола Остап'як. У своєму слові до молоді він звернув увагу на великі ідеали, до яких можна дійти тільки через пізнання правди, а дорогою до неї є наука. Він закінчив сердечним заклик до молоді, щоб вона поглиблювала своє знання, займала наукові пости, хоч може менше платити і своїм розумом збагачувала скарбницю не тільки української науки й культури, але й світової, даючи в неї свій вклад, що буде записаний в історії людства. Глибоку змістом доповідь, що тривала 12 хвилин, приявні уважно вислухали, виявляючи за те доповідачеві своє признание і вдячність. Приклад гідний наслідування на всіх наших імпрезах.

Привіти склали — від Укр. Кат. Інституту д-р Петро Ісаїв, а від Т-ва Укр. Інженерів інж. Методій Борещкий. Привіти тривали по 3 хвилини й обидва представники дали доказ, що навіть у такому короткому часі можна багато сказати, коли виступ належно підготований. Справді час уже зломити „традицію“ півгодинних привітів, що відстрашують не тільки молодь, але й старших від усяких бенкетів. Товариство „Обнову“ репрезентувала п-на Галя Сагата.

В імені середньошкільних градуантів промовляла п-на Люба Ковалишин, що закінчила академію св. Василія Великого. Її повне поетичного лету слово закликало до дальшої праці над собою, для свого народу та вірності тим ідеалам, що в їх молоді серця вицвіпили їм батьки й виховники. Її слова були ширі й переконливі і ми віримо їм. П-на Реня Шаран, що закінчила студії соціології при Пеннсилвенійському університеті, складала подяку Союзові Українок Америки за піклування і жертвенну працю, що їх ця організація виявляє до української молоді, запевняючи, що в майбутньо-

му вони, сьогоднішні градуантки, ступатимуть тим самим шляхом, щоб таким чином зберегти нове покоління при українстві. Зворушливими словами подякувала всім батькам, що важким трудом свого життя дали змогу покінчити вищі студії. Тому цей радісний день — це їхній день. В очах батьків тремтіли сльози щастя в почутті сповненого обов'язку.

Молитвою та многоліттям для градуантів закінчено цю родинну Зустріч, що має велике виховне значення, та зв'язує з собою покоління, що у взаємній пошані й пізнанні себе прямують у майбутнє. Як радісно було глядіти на щасливі молоді пари, що ще довго при звуках добірної оркестри „Танго V“ безжурно забавлялись. Перед ними нові обрії і широкий шлях, що ним вони ступатимуть у самостійне життя. За ними линуть наші найкращі побажання, щоб Господь послав їм добру долю та заховав їх для свого Народу.

О. Г.

Новий Відділ на Френкфорді

Від довшого часу Окружна Рада СВА вела заходи, щоб у північно-східній частині Філадельфії на Френкфорді заснувати новий Відділ СВА. Френкфорд — це одна з найстаріших дільниць нашого поселення, яка має дуже гарно впорядковане громадське життя, та жертвенних, працьовитих і відданих парохіян. Душпастирем цієї дільниці Філадельфії є Впр. о. декан Мирослав Харина і в першу чергу йому належить признання за zorganizувannya і розбудову церковного та громадського життя. Отець декан зразу поставився дуже прихильно до наших задумів і це у великій мірі допомогло нам їх зреалізувати. По вступних переговорах із жіноцтвом Френкфорду настав щасливий день 19. червня 1965, коли то на спільній зустрічі у дружній атмосфері думок можна було приступити до заложення нового Відділу СВА.

Збори відкрила п-ні Софія Кусень, який треба завдячувати zorganizувannya цих перших сходин. Нав'язуючи до традиції Союзу Українок у Галичині, пояснила потребу такої ж організації і на Френкфорді, що стане поруч з іншими до спільної праці. Вітаючи голову Окр. Ради СВА п-ні Осипу Грабовенську, висказала віру і радість, що на Френкфорді таки постане новий Відділ СВА, який включиться у

велику роботу жіноцтва, що вийшло поза межі України.

Дякуючи за такі теплі слова, Голова Окр. Ради СВА в свою чергу привітала в імені Централі СВА усіх зібраних, пояснила ціль, завдання і головні напрямні праці СВА, як рівнож згадала про „Наше Життя“, як журнал нашої Організації. Зібрані запізнались теж із статутом СВА і по річевій дискусії одногосно вступили в члени Союзу Українок Америки.

На радість усім приступлено до вибору нової Управи, що оформилась як слідує: п-ні Софія Пилип'юк — голова п-ні Софія Кусень — містогорова, п-ні Віолета Логен — секретарка, п-ні Параскевія Ширба — касієрка. Референтками обрано: організаційною п-ні Стефанію Колодій, сусп. опіки п-ні Ольгу Тисак, господарською п-ні Анну Боднарєнко. Контрольна Комісія: пп. Софія Леськів, Анна Гарасим, Євгенія Леськів.

Новообрана Управа з місця приступила до праці, устійнила річну вкладку до Відділу в сумі 5 дол., як також поробила деякі пляни на будуче. На доказ доброго початку посипались гроші на руки касієрки. На ряд питань Управи Відділу, голова Окр. Ради дала вичерпні відповіді, як також приобіцяла в початках дати допоміжну руку, коли зайде потреба цього.

Новостворений Відділ має вигляди на гарний розвиток, бо серед членства є зрозуміння й охота до спільної праці. Усі готуємось ще до Конвенції охрестити цю нашу наймолодшу „доню“, що сама собі вибрала ім'я Княгині Ольги, а Централія СВА надала їй число 88.

На цьому місці Окружна Рада складає щиросердечну подяку Впр. о. деканові Мирославі Харині за щирі слова і прихильність до нас і п-ні Софії Кусень за всю допомогу і зрозуміння, які вона виявила у співпраці з нами.

Хай любов і пошана буде між Вами, а новостворений Відділ напевно стане одним із кращиків у нашій Окрузі.

Реактивування Відділу СВА в Брістолі

Йдучи за покликом Центр. СВА — придбати якнайбільше Відділів СВА ще до Конвенції — Окружна Рада опрацювала докладний плян організаційної праці і постановила повернути до життя один із Відділів, який через силу обставин від довшого часу перестав працювати. Цей Відділ взяла під

свою опіку орг. референтка Окр. Ради п-ні Ніна Самокішин і завдяки її заходам у дні 17. червня 1965 р. вдалось нам зібрати членство на спільну раду і відновити його діяльність.

Головою Відділу погодилась до часу загальних зборів залишитись п-ні Марія Хом'як, як і ціла бувша Управа. Ми певні, що Відділ у Брістолі дійсно відживе, zorganizує нове членство й праця піде повною ходою. Окружна Рада зі свого боку докладе усіх зусиль, щоб Відділ у Брістолі став на сильні основи.

Щастя Вам Боже!

78 Відділ СВА у Вашингтоні

З приємністю повідомляємо, що 78 Відділ СВА ім. Олени Степанів став членом Окр. Ради у Філадельфії і тим число нашої Округи зросло до 19-ти Відділів. 78 Відділ, хоч ще дуже молоденький, зразу набрав потрібного йому організаційного розмаху, охотив майже всі ділянки суспільної праці, як також веде Дитячу Світличку.

Управа Відділу під проводом своєї голови п-ні Мирослави Скаськів докладає всіх зусиль, щоб запевнити Відділові якнайкращий ріст і лошану в громаді.

Як дотепер, 78 Відділ — у повному зрозумінні своїх обов'язків — виявляється якнайкраще і може записати на свій рахунок поважні досяг.

Щиро Вас вітаємо, а вслід а цим шлемо найкращі побажання.

Осопа Грабовенська
голова Окр. Ради

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Свято Матері в 1 Відділі СВА

Рік-річно в травні наш Відділ відсвятковує День Матері, що стало і в нас уже традицією. Тож і цього року 10. травня врочисто обходили ми це свято з відповідною програмою, в колі наших Союзянок та запрошених гостей. У гарно удекорованій залі, при святочно накритих столах засіли ми до спільної гостини, що була попереджена мистецькою програмою у виконанні наших найменших. На свято прибула голова Окружної Ради п-ні Н. Чапленко та делегатки з інших Відділів Метрополії. Вечір відкрито піснею „Христос Воскрес“, бо був це ще Великодній час, та словом голови Відділу п-ні К. Пелешок. Потім слідувала мистецька частина, що її конференською була п-ні Н. Когут. На ім-

провізований сцені з дуже гарними декорациями роботи п-ні Н. Хоманчук, дівчора відспівала пісню до Небесної Неньки „Пренебесна, Пречудесна“. Потім слідували збірні й індивідуальні деклямації в честь Матері. Гарно опрацьований реферат „Мати Українка“ виголосила культ.-освітня референтка п-ні Хоманчук, нав'язуючи до загальних завдань матері й спеціальної ролі української матері-страдниці.

Дуже вдалим був виступ молодих наших adeptів музики: В. Рудика. Й. Хоманчука і Р. Лехицького у виконанні трьох точок на скрипках, а саме: нар. пісні „На городі калинонька“, Майбороди „Рідна мати моя“ і „Аве Марія“. Інсценізацією п. з. „Діва Марія допомогла“ закінчено мистецьку частину. У виконанні деклямацій та інсценізації взяли участь такі діти: Ліля Андрушків, Марта і Богдан Біскуп, Леся Дума, Оля і Ярослав Гіряк, Марійка і Юрчик Гой, Тереса і Богдан Когут, Славко і Сяня Куровицькі, Василь Рудик, Віра і Ліда Семушак, Оксана і Славко Шуль, Наталя і Віра Чума та найменша А. Роговська. Всі діти вив'язались із своїх роль дуже гарно, стягаючи бурю оплесків та неодну маму зворушили до сліз. На кінець діти заспівали „Многая літа“ мамам та обдарували квітами всіх присутніх матерей. Під час вечері п-ні Котлярчук відчитала настроєвий спомин із часів останньої нашої скнтальщини пера її батька о. Мацелюха „Прощальний молебень“. Тостмайстер вечора п-ні Служинська побажала від імені Відділу нашій голові п-ні Пелешок, що із затишної недуги повертається до здоров'я, ловних сил та всього найкращого. Маленький Ігор Савицький вручив їй китицю червоних троянд, а присутні відспівали „Многая літа“ за її здоров'я. Усні привіти зложили голова Окр. Ради п-ні Чапленко, п-ні Бенцаль та делегатки з інших Відділів. Вкінці голова Відділу подякувала організаторам, виконавцям та гостям за участь у святі й закрила його.

За дбайливу підготовку мистецької частини належить шира подяка культ.-осв. референтці п-ні Хоманчук та її помічницям п-ні Когут і п-ні Гой. За влаштування такої гарної гостини щире спасибі госп. референтці п-ні К. Папузі і паням А. Сливці та С. Рудик.

М. Лозинська, прес. реф.

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

ФИЛАДЕЛФИЯ, ПА.

Дитяча Зустріч 20 Відділу СУА

Українська громада завжди пильно стежить за розвитком та поступом молоді. Тому й українська студіююча молодь живе наче під громадським мікроскопом, у якому українське суспільство стежить за її поступом. Однак, громада часто забуває наймолодших її членів: малят та школярів від чотирьох до десяти літ. Вони не всілі зрозуміти користі, що приносять українське товариство. Тому, вони не цікавляться ним і шукають розваги в забавах із ровесниками чужинцями. Дуже часто вони не знають чару та краси українських дитячих забав і пісень. Певно, що для цих дітей усе українське тратить інтимне значення рідного і тоді вивчання українознавчих предметів стає важкою карою й тягарем, та не приносить бажаного самовдоволення. Ось, ці діти, коли підроснуть, заграються для нашої спільноти, розпливуться в чужому морі і залишать українські студентські організації на поталу долі.

Заповіти цьому треба тепер, щоб зберегти цих дітей для українських студентських гуртків та української громади. Дітворі треба дати нагоду пізнати український танок, дитячі гри та казки, щоб вона полюбила їх та брала охоче в руки українські книжки і вивчала нашу багату культуру.

Згідно з цим 13. червня 1965 року 20 Відділ СУА ім. Олени Теліги влаштував у Філадельфії в парку Дитячу Зустріч. Дітворою займалися студентки під доглядом ініціаторки зустрічі, голови Відділу п-ні Вероніки Цегельської. Зустріч виявилася вдалою та приємною імпрезою для дітей і для старших. Дітворою провела день серед традиційних гор та при співі українських пісень. При забавах діти виконали сценки та перекидалися у традиційних: царівну, козу та вовка. Ми, студентки, що тужимо за тим часом, коли й ми підспівували: „Десять тут була царівна“, раділи, що ці малята так охоче забавлялись. Вони будуть коліс носіями виховної та культурної праці серед нашої еміграції, це певне. Немає сумніву, що коли молоді літа вони проведуть у контакті з іншими українськими дітьми та виростатимуть в українському дусі, закоріняться в серцях їхніх традицій батьків. Тоді й високі ідеали, за які змагається наш народ, не будуть їм чужими.

Тому українська громада повинна бути вдячною та допомогти цим ідейним жінкам СУА, що не жаліють труду, щоб заховати молодь для української громади. 20 Відділ задумує повторити подібні зустрічі з початком шкільного року, з бажанням заохотити українську дітвору до праці в українській громаді на будуче. Ці зусилля варті нашої підтримки!

Л. Ковалишин

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Із діяльності 47 Відділу СУА

Організаційна: До Відділу належить 103 членки. Нововибрана Управа відбула у 2-му кварталі 1965 р. 4 засідання. Предметом нарад було передання книговодства, полагодження листів та плян праці на біжучий рік. Дня 4. квітня відбулись ширші сходи членок. Присутніх було 30 осіб.

Культ.-освітня: На ширших сходах 4. квітня відбувся показ писання писанок. Багато членок скористало з того й на Великодні свята вже мали власноручно писані писанки.

Виховна: Відділ провадить Дитячу Світличку, що її засновано у грудні 1964 р. До Світлички приходять 16 до 20 дітей щосуботи від год. 10—1. Виховницею є п-ні Люся Карабінович, а виховною референткою мгр. Ірина Михайлюк. Кожного тижня дижує одна з матерей, а також члени Управи приходять помагати приладжувати перекуску, що її діти дістають у тому часі.

Світличка влаштувала свято в честь Т. Шевченка. Дня 23. травня відбулось заходом Відділу Свято Матері. Голова п-ні Анна Капітан теплими словами привітала гостей, а зокрема матерей, бажаючи їм здоров'я та успіхів у вихованні дітей. На цей день пп. Лаба й Демиденко підготували виставу із старшими дітьми п. н. „Коли діти сплять...“.

Суспільна опіка: Відділ опікується школою в Куфштайні та висилає допомогу на шкільництво у Бельгії. Разом вислано у місяцях березень-травень 124.50 дол.

Анна Капітан, голова
Люба Шот, секретарка

Кожна організована громадянка знає, що своєчасно внесена передплата на журнал є здоровою фінансовою підставою для розвитку видавництва.

ВИЛМІНГТОН, ДЕЛ.

Діяльність 54 Відділу СВА
від січня до червня 1965 р.

Здається, треба зачинати від Заг. Зборів Відділу, що відбулись 31. січня 1965 р. Прибули пп. Грабовенська і Богачевська з Філадельфії, як представниці Окр. Ради СВА. Управу вибрано в числі 16 членів і 3-ох членів Контр. Комісії. Але про це ви вже читали.

Зараз же за місяць, бо дня 21. лютого 1965 р., нова Управа скликала членів на ширші сходи, присвячені **Жінці-Героїні і 80-літтю жіночого руху**. Реферат відчитала п-ні І. Щерба. Настрій був дружній і теплий, тим більше, що господарські референтки постаралися про каву й солодке. А де ж найкраще ведеється розмова, як не при каві? На цих сходинах Відділ придбав нову членку п-ні Ольгу Айнгорн.

На місяць березень не було заплановано великих імпрез (свято Т. Шевченка мусіли відложити), тому рішено влаштувати **випродаж уживаних речей**. Таку думку піддала п-ні М. Корженівська. Вона і зайнялася винайменням відповідного приміщення. Показалося, що це дуже корисна ідея, бо без великого клопоту і обтяжування членів працею, без ризику невдачі, за гроши старих речей ми придбали до каси 46 дол., що також, як то кажуть, „пішки не ходять“...

У тім же місяці березні від дня 26. до 2. квітня Відділ мав **передвеликодню виставку** у виставовому вікні Бенк оф Делевар при головній вулиці міста. Виставкою зайнялися пп. Л. Гусар та М. Корженівська. З року на рік 54-ий Відділ улаштовує цю передвеликодню виставку. Щороку вона трохи інша, але все ж подібна, бо щож можна кінець-кінцем показати, як не паски, писанки і твори нар. мистецтва? Але виставка не стратила свого чару через одноманітність, — навпаки, стала ще більш популярною, а найбільший подив викликають улюблені американцями писанки.

Шевченківське Свято відбулося аж 25. квітня ц. р., через технічні перешкоди. Щоб дати нашій публіці щось нового, ми замовили фільм „Шевченко у Вашингтоні“ і не могли його скоріше дістати. Свято відбулося дуже

Чи ви вже вирівняли передплату за „Наше Життя“?

Світличка 54 Відділу СВА у Вилмінгтоні:

Перший ряд зліва до права: Наталка Глинянська, Стефа Гарванко, Дарка Корженівська. Другий ряд зліва до права: Уляна Гарванко, Тетяна Гусар. За дітьми — п-ні Лада Гусар, садівничка.

Day Center for children of the 54 UNWLA Branch in Wilmington, Del.

гарно і при участі численної публіки.

Програма його складалась із таких точок: Заповіт — жін. хор, диригент п-ні І. Щерба, „Тихо-тихо Дунай воду несе“ і „Встає хмара з-за лиману“ — пісні у виконанні жін. хору; Життя Т. Шевченка — оповідання, читали учениці школи українознавства: М. Матвійків, Р. Шурга і Г. Цибак; Вправа — виконала Дитяча Світличка; Деклямації — учні школи українознавства; Реферат про Шевченка — п. Іван Книгиницький. По перерві слідував фільм „Шевченко у Вашингтоні“. Свято закінчилося національним гимном.

Програма була багата. Щось незвичайного вніс фільм.

А яке було наше приємне розчарування, коли той фільм показався і виразним, і добре сфільмованим, із знаменитим коментарем, що навіть вимовляв „ч“ і не шепелявів. Це, напевду, рідкість серед українських фільмів на еміграції! Всі були захоплені та зворушені. Бо, хоч багато з нас були у Вашингтоні на відслоненні пом'ятника, але серед маси народу не мали змоги докладно всього бачити.

Дня 12. травня на ширших сходинах Відділу д-р Скрипець мав **доповідь про імунізацію**. Як і все, так і той раз д-р Скрипець провадив свою доповідь (що була більше у формі гутірки) річево й зрозуміло. На жаль, тільки 12 членок скористало з того, бо решта не з'явилась на сходи. Хоч за нами

вже роки праці в організації ми ще не навчилися обов'язковості. Коли піддається якийсь проект ширшим сходинам, всі є „за“, але коли прийдеться той проект провести в практиці, то найменші дрібниці відвертають нас від цілі. Все ще панує... „без мене одної обійдеться“... Так є на сходинах, так є на пробах хору й інших зібраннях. А тут на чужині так нас мало, що і без одної зле обійтися, а що, як таку думку дістане нараз 10 осіб? Нам треба абсолютно більше почуття обов'язку супроти громади, організації чи поодиноких осіб.

Дня 26. червня відбулись наші останні ширші сходи перед вакаціями. А були вони незвичайні тим, що на них приготовано „шавер“ для нашої молоденької членки і виховної референтки Наді Пегеш. Справді не знаю, якого слова вжити в українській мові, щоби заступити це слово „шавер“. Щось у формі дівчачого? Але у нас були самі молоді! На сходинах було приявних 21 членок, о. парох Готра і гість Леся Глинянська, дося нашої членки, що закінчила цього року каледж і, сподіється, незадовго стане нашою членкою.

Такими приємними товариськими сходинами ми закінчили „робітний рік“. Тепер усі „відпочивають“. Час швидко минає. Тож незабаром зустрінемося всі, коли вересень нажене дітей до школи, а нас до праці.

Дитяча Світличка

Ви певно дивуєтесь? Це однак правда: наш Відділ провадить Світличку, садочок, шкільку (називайте, як хочете!) для дітей дошкільного віку. На доказ, що це правда — поміщуємо світлину наших малих зі своєю виховницею.

Садочок, чи пак світличка, не дався нам легко. Правда, ми вже його заложили раз щось 5 чи 6 років тому, й тоді він дуже гарно розвивався. Однак, одного року спроба відновити Світличку восени розбилася об брак садівнички. І так тягнулося... Кілька разів до року ми підносили справу Світлички на сходинах Управи і на ширших сходинах членів. Усі годилися, що садок потрібний і його донконець треба урухити і... на тім кінчилося! І так справа Світлички була завішена на кілочку —

„...та й не день, та й не два,
та й не одну нічку...“

Аж минулої осені знайшлася відважна особа, що погодилася провадити Світличку: п-ні Лада Гусар. Правда, не обійшлося і з її сторони без „але“ — мовляв, не фахова, ніколи не провадила Світлички і т. д., і т. д. Я-кось ми її „укоськали“, а до помочі призначили молоденьку п-ну Надю Петеш, нехай привчається, це їй придасться.

І так наша Світличка почала існувати. Відразу показалося, що сходиться раз у місяць є замало і вирішено збирати дітей до Світлички що другий тиждень.

Дітей у Світличці є мало — всього шестеро. Спочатку ми навіть застановлялися, чи для такої кількості варто трудити садівничок, для яких теж час дорогий. А ще, як якась дитина захворіє? Бо ж не можна сподіватися 100-відсоткової участі! А більше дітей не впишеться до Світлички, бо їх у тому віці у Вилмінгтоні немає. При 100-відсотковій співпраці батьків може ще набирати би 3—4 і це все! А діти так зацікавилися Світличкою! І наші добрі садівнички погодилися провадити Світличку і для тих шість дівчаток, що їх бачите на світлинці. Часом Світличка відбувалася щотижня, часом була і перерва на 3 тижні, але „витримала“ цілий рік і гідно закінчила навчання разом із школою українознавства. За рік ці дівчатка навчилися декілька забав із співами, декілька маршових пісень, навчилися називати речі по-українськи, які не

маємо в щоденному ужитку, виступали на сцені з вправою і мами придбали їм українські народні строї. Вже хоч би за ті строї варто було провадити Світличку. А як ті дівчатка пишаться строями і люблять їх вбирати!

Діти за цей рік трохи здисциплінувалися, привикли бути в гурті, навчилися слухати садівничок. По вакаціях вже буде легше з ними працювати. Тоді Світличка зможе пописатися і на сцені, і більше дечого вивчити. Наразі ми, мами, задоволені тим, що діти горнуть до рідного: радо вчаться і нетерпеливо чекають суботи, коли буде Світличка. Сподіємося, що по вакаціях її вдасться знов урухити і що наші садівнички будуть дацьше успішно її провадити.

Л. Гарванко
пресова референтка

ЛОС АНДЖЕЛЕС, КАЛІФ.

Річні збори 55 Відділу СУА

Дата: 6. червня 1965.

Збори відкрила голова п-ні Ірина Сіак молитвою.

Президія: п-ні Наталка Березовська, голова, п-ні Ольга Пайда, секретарка.

Протокол із попередніх річних зборів відчитала секретарка п-ні Нуся Микитин.

Звіти Управи зложили — п-ні І. Сіак голова, п-ні Н. Микитин, секретарка, п-ні К. Брікнер, касієрка, і п-ні Ольга Пайда, референтка сусп. опіки.

Діяльність Відділу

а) Організаційна: Відділ начислює 57 членок. Приєднано 5 нових, а саме пп. Балабан, Захарчук, М. Прокопович, О. Прокопович і Славську. Проведено 7 засідань Управи.

б) Культ.-освітня й імпрезова: Дня 14. листопада 1964 відбулися Вишивані Вечерниці, що перейшли з великим успіхом. На ширших сходинах у березні відзначено роковини УСС. Зразково опрацьовану доповідь на цю тему виголосила п-ні Н. Березовська, а єдиний УСС у Лос Анджелесі п. Андрій Прокопович відчитав спогад А. Кігічака. Присутні пані відспівали кілька стрілецьких пісень при супроводі п-ні Соні Березовської. Святочні сходи перейшли в настроєвій і милій атмосфері.

Дня 23. травня влаштовано Чайний Вечір із традиційними гагілками, в яких брали участь вродливі молодич-

ки і дівчата 55 Відділу. Про це вже була згадка в нашому журналі.

Із циклю доповідей, приготованих на академію в честь Митрополита Андрея Шептицького — одну з рамени СУА опрацювала й виголосила п-ні Наталія Березовська на тему „Митрополит Шептицький і молодь“. Доповідь дістала признання, як одна з найкращих.

в) Сусп. опіка: Закуплено вінки й квіти, Відділ опікується хворим у місцевості. Передплатив журнал для „бабусі“ в Європі. Збори ухвалили вислати 25 дол. на Фонд Іх Еміненції Кардинала Й. Сліпого.

г) Фінансова: Відділ мав 1,501.21 дол. приходу і 1,636.34 дол. витрат.

Контр. Комісія: Голова п-ні А. Прокопович ствердила, що разом із п-ні М. Пальчук перевірила книжки, які знаходяться у зразковому порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори ухвалили.

Президія в особі п-ні Березовської висловила подяку Управі за виконану працю і відчитала подяку Ювілейного Комітету Академії Митр. А. Шептицького за дохід із Чайного Вечора в сумі 122.16 дол. присланого на ту ціль.

Майно Відділу: Управа закупила великий патефон „гай-фай“ із голосником, що конечно потрібний для імпрез (250 дол.).

Нова Управа: п-ні Ірина Сіак, голова, пп. Ольга Муць і Соня Васильків, містоголови, пп. Нуся Микитин і Дарія Чайковська, секретарки, пп. Катерина Брікнер і Нуся Наконечна, касієрки. Референтками стали — п-ні Наталія Березовська культ.-освітньою, пп. Ольга Пайда і Стефанія Шумна сусп. опіки, д-р Мирослава Снилик пресовою.

Контр. Комісія: пп. Анна Прокопович і Марія Пальчук.

Збори закрила перевибрана голова молитвою, подякувавши за довір'я.

Наталка Березовська
предсідниця

ВАШІНГТОН, Д. К.

З діяльності 78 Відділу СУА

Коли говоримо про діяльність 78 Відділу СУА, мусимо пам'ятати, що на цьому терені існує теж жіноча секція Т-ва „Обеднання“, якої члени не є і, покищо, не хочуть бути членами СУА. Не встраваючи в причини цього факту, хочу тільки ствердити, що ця об-

(Докінчення на обгортці)

ГАННА ЧЕРІНЬ

НЬО-ЙОРК ОЧИМА УКРАЇНКИ

2

3. ХУТОРЯНИ

Перш ніж їхати до наших знайомих, ми вирішили вступити їм коника. Згідно з їхніми вказівками, ми сіли в автобус на Порт Оторіті і за півгодини блискавично перенеслися до сусіднього штату Нью Джерзі. На зупинці зайшли до каварні й задзвонили до наших друзів.

— Добрий вечір, — привіталась я. — Це ти, Оля?

— Я, — почувся мелодійний голос моєї давньої подруги. — Звідки ти?

— З Шикаго...

— Що? Як?! Ти ж мала сьогодні бути тут!

— Не вдалося. Я в листі напишу, чому... На жаль, не можемо приїхати.

— Нема нічого неможливого! Слухай, а може ще якось приїдете? Ми так на вас чекали! Я твій улюблений торт спекла, знаєш, той, горіховий... Андрія ледве відігнала, щоб половину не з'їв, поки ви приїдете, а тепер виходить, що все йому доставиться... Ти знаєш, який він ласун, як дитина... Ой, приїдьте таки!

— То ви справді дуже хочете, щоб ми приїхали?!

— Дуже-дуже!

— Ну, то запрягайте коні та й виїжджайте по нас. Ми тут, на вашій автобусній зупинці.

Через п'ятнадцять хвилин ми вже були „на хуторі“. Наші друзі одні з перших, що вирвалися із мангеттенського гетта, а вирватись нема куди йнакше, як поза межі метрополії. Вирватись із Нью Йорку — означає свіже повітря, гарна чиста хата, молодий садочок, труднощі транспортації, помножені на дорожнечу квитка, і відрив від української громади. Хутір під Нью Йорком — це благословення і прокляття, і не знати, що сильніше. Але філософію лишімо на пізніше, до цього ми ще вернемось, бо це — болюча рана, а покищо підемо на оглядини.

Будинок, або вірніше хатка Олі й Андрія була проста, дерев'яна, пофарбована на двох відтінків зелений колір, і кожна хатка в сусідстві виглядала так само. Якби не колір, можна було б забулити. Але не тільки колір розрізняв хати: кожний господар на свій смак розплянував квітник і садочок, деревця посадив... тільки ті дерева тепер на кушки виглядають, а колись із них виростуть розлогі дуби, ясені, калини... „Командує“ усім цим господарством мама Олі. Нам було любо знов її зустріти, і ми обидвоє переглянувшись, читаючи

в очах ту саму думку: „так ніби моя мама“... Така, ніби тільки що з України: в сірій кохтинці, в довгій рясній спідниці з білим фартушком, голова чепурно обв'язана літньою хустиною в блакитні крапочки...

— А, ви на мою бросквиню дивитесь, — зауважила старенька. — Дивіться, дивіться... що й казати, красна... А я ж її так шаную, так шаную, та все підливаю та підготовую... Але заходьте ж до хати... Ви ж із дороги, проголодались, я все тепле в духовці тримаю...

В хаті теж дерева. Величезні фікуси ростуть під саму стелю, хоч хаті верх зіймай.

— Сусіди просять паростків, я даю, — каже Оля, — а воно в них і коріння не пускає, а як у кого й прокорениться, то потім засохне... „Що ти їм робиш?“ — питають. А я ж нічого не роблю, тільки поливаю та часом порошком підготовую, що й вони в кожній крамниці купити можуть.

Так ми собі сиділи під тихими фікусами, згадували дитячі й юнацькі роки, реготалися з різних пригод, що стороннім людям, мабуть, і не здавалися б смішними, і розглядалися, як хто постарів. Назагал, виходило, що постарілися ми мало. Може це від американських харчів, а може — від почуття приязні й радості від нашої зустрічі. Андрій мріяв про те, що колись у садку буде повно вишень, груш, яблунь, а мама в думках наварювала різні гатунки варення... Мама, до речі, зовсім не хотіла американізуватись: поки жили в Нью Йорку, то хоч кілька англійських слів вивчила, щоб до крамниці піти, а тут і те забула. По харчі діти автотом їздять, крамниці поблизу й нема. Проте, мама через знайомих умудрилась дістати „українських“ харчів: маку, тшоно, пречки, гречаної муки, білих сушених грибів... Варить такі обіди, як колись тільки на свято бувало. От тільки говорити нема з ким: вдень діти на роботі, а ввечері більше музики слухають... Тоді стара виходить на двір, під свою улюблену бросквиню, і плаче.

4. ГЕТТО

Андрій вранці пішов на роботу, пообіцявши нам узавтра на два дні „захворіти“.

— Воно можна було б і сьогодні, але в суботу кілька замовлень надійшло, треба буде їх полагодити, а крім того, сьогодні ви трохи втомлені, відпочиньте, а завтра всі разом зробимо рейд на Нью Йорк.

Проте, Оля згодилась провести нас до знайо-

мих, бо ми ніколи не їздимо на вакації спочивати. Яюсь так виходить, що ми їдемо на вакації утомлюватися... Після роботи до нас мав приєднатися Андрій.

Шкода нам було, що влітку громадське життя українських середовищ завмирає. Нам так хотілося б побачити, як то воно в інших містах, чи так погано, як у нас, чи може краще... Але хоч би тобі одна академія, хоч би тобі один виклад, чи хоч би тобі хоч один модерніст свій літературний вечір влаштував... Куди там! Всі на пляжі, всі куняють, всі так само час марнують, як і ми з вами... Довелося відвідати кількох знайомих і з їхніх розмов довідатися, як то воно в нашій Нью Йорку.

Коли ми зайшли до будинку, де живе професор Н., я перелякалася: будинок старий, занехаяний, сходи хиткі, неметені, скрізь затхлий сморід, наче цілий будинок на обід варив кислу капуста... Довго йшли сходами нагору, аж поки звернули в довгий коридор. В коридорі вистроєні в ряд комірочки, замкнені на висячі замки.

— А це що таке? — запитала я.

— Та ж убиральні... Кожне помешкання свою має...

— Ага, шість помешкань в коридорі, — підсумувала я. — Не так, як в нашій місті, де кожен має свою хату, а як ні — то цілий поверх... Тут ще як у таборі...

Порівняння з табором не залишало мене в цій будинку, збуджуючи одноразово і радісні, і неприємні думки. Було сумно, що в той час, коли люди наші так обогатилися, що деякі вже й про третю хату думають, заслужений професор, відомий літературний критик і мовознавець, кращий представник українського народу мешкає в таких комірках. Кімната напівтемна, пошарпана, ще й для повної схожості з табором, поділена навпіл завісою з сірої ковдри, можливо ще й таборової. За занавісою спальня. Кухня невеличка, але, як з гордістю підкреслила дружина професора, світла і соняшна. З цієї причини на підвіконні стояли в повнім цвіту веселі червоні й рожеві геранії. Близько біля вікна стояв стіл, святково накритий до вечері, і господиня одразу запросила нас до страви. Ми, для годиться, стали відмовлятися:

— Не клопочіться, та ж ми недавно від обіду і не хочемо їсти...

— А я хочу! — Дисонансом увірвався голос Андрія в нашу пастораль. Андрій завжди відколював подібні коники, страшенно присоромлюючи Олю, але розвеселяючи товариство. І цим разом усі вибухли дружнім реготом і вже без дальших відмовок посідали за стіл. Почали обпитувати один одного, як те у вас, а як у нас, і мало-помалу ми довідалися, що професор Н., хоч трохи задорогою ціною, тепер „гуляє“: поранив на фабриці палець, то має тепер плачену відпустку. А пані Наталя працює, звичайно, на такій праці, як і всі ню-йоркські інтелектуали, що „свого не відщурались, а чужого не навчилися“. Професор інтенсивно працює, бо саме пощастило десь у бібліотечних закутках натрапити

на такі архіви, що про них досі ніхто і вісточки не мав. Очі професора спалахнули фосфоричним вогнем, і він почав нам викладати свої теорії, аж поки дружина не спинила його тверезою заувагою, що зелений борщ уже починає холонути. Професор з тим самим захватом узявся за борщ. Не відставав від нього і десятирічний Богдан, надія і гордість професора. Богдан виявляв аж забагато талантів: що не назви — до всього він брався і мав здібності. Його малюнки брали перші місця на шкільних виставках, він учився грати на піаніні й на скрипці, мудрував з авіомоделями і навіть пробував сил у віршуванні українською мовою. Богдан навіть мав свою, покищо тільки рукописну, збіорчку під трохи запозиченою назвою „Маленьке Цабе“. Андрій жартома казав, що панство Н. виховують свого сина на вождя. Професор Н. дзвінко сміявся, в котрий уже раз чуючи від Андрія цей дотеп, але почувалося, що цей жарт сприймається також як і серйозне твердження.

Не встигли ми дійти другої страви, як наша господиня тихенько встала з-за стола, в перерві між дотепами вибачилась, що мусить нас лишити, бо вже пора до праці.

— Шкода, що ви так запізнилися, — з легеньким докором сказала вона. — Я вже о третій вас чекала...

Нам стало дуже незручно, що ми не розпитали Олю наперед і просто таки навмисне, „для годиться“, запізнилися. А тепер ця мила, інтелігентна пані мусить зняти свою модну сукню, що її вона спеціально для нас вдягла, і через півгодини вже мусіла її змінити на сіру сукенку до прибирання.

— Ти ж, Богданчику, помиєш гарненько посуд, добре? — звернулася вона до сина. — Виделочки не забудь повитирати, а мисочки самі посохнуть.

Потім вона підійшла до чоловіка, поцілувала його ніжно в чоло, назвавши „котиком“, потиснула нам руки й пішла.

По вечері ми посідали на канапі, а Богданчик почухав вухо і взявся мити посуд. Він тільки тяжко зідхнув і риторично запитав:

— І чого мені Бог не дав сестрички?!

Нам стало сумно, що пані Н. мусіла йти на працю, та ще й наніч, та ще й на прибирання бюрових приміщень. У нашій місті більшість українців познаходили дуже вигідні і поплатні посади, і мало хто заробляє прибиранням. Але в Нью Йорку немає фабрик, а самі установи, що всі мусять бути підметені і прибрані. Тому багато визначних осіб із титулами і дипломами працюють тут прибиральниками, сторожами, двірниками й кур'єрами. Поет М. їздить на ліфті цілу днину, письменниця Д. працює на могузяній фабриці, маляр Т. вимальовує реклями на парканах... Зовсім за фахом. Але не в тім справа: за те наші заможні домовласники сидять вдома і з нір не вилазять, а в Нью Йорку громадське життя горить, кипить, вирує... Комфорт впливає негативно на громадську активність!

(Продовження буде)

ВАШІНГТОН, Д. К.

(Докінчення зі стор. 30)

ставина обмежує можливості евентуальних осягтів Відділу, головню коли йде про побільшення числа членів. Та, не зважаючи на те, Відділ, під головуванням п-ні Слави Скасків, не вгаває в праці, бо вірить, що сумлінно працюючи вийде переможцем із накиненої йому ситуації.

Ці сподівання Відділу потверджує саме життя. Від останніх Загальних Зборів, які відбулися 7. лютого ц. р., до сьогодні, це є впродовж чотирьох місяців, число членів зросло на 10 одиниць, так що Відділ має тепер 42 членів. Це є поважний моральний успіх, який можемо завдячити тяглій пляновій праці.

Управа Відділу, бажаючи із сипкого піску одиниць створити органічну спену цілість, рішила частіше скликувати ширші сходи членів. Згідно з пляном, ширші сходи мали б відзначувати важливіші національні чи календарні дати, а крім того, на обговорення поточних організаційних справ, щоб таким чином зацікавити загал членства працею Відділу. З уваги на це, впродовж останніх двох місяців Відділ зорганізував 2 ширші сходи членів.

І так, 23. квітня ц. р., Відділ відбув ширші сходи, яких перша частина була призначена на Великодню зустріч членів: **Свячене**. Тепла сердечна дружня атмосфера, в якій переведено цю вдалу імпрезу, з певністю затіснила взаємовідношення членів. На її закінчення члени вислухали дві гарно опрацьовані доповіді, п-ні Гімчак (в англійській мові) і п-ні Процінської (в українській мові) — про українські Великодні звичаї. В діловій частині сходи обговорено справу виставки народнього мистецтва і святочного закінчення Світлички.

Дня 16. травня ц. р. відзначено **День Матері**, теж у формі ширших сходи. Члени Відділу, які раніше взяли корпоративну участь у св. Літургії, під час якої приступили до св. Причастя, вислухали змістовну доповідь п-ні Слави Скасків: „День Матері, його зміст і значення“, та прослухали нарис Василя Стефаніка, у мистецькому читанні п-ні Паславської.

Дня 2. травня ц. р. Відділ закінчив рік праці Світлички, яку вела п-ні Л. Максим'юк, прилюдним пописом дітей. У програму святочного закінчення Світлички входили деклямації, співи, вправи вільноруч та дві інсценізації („Ходить гарбуз по городі“ та

„Два когуги“), які виконали діти зі Світлички. Режисером програми була п-ні Максим'юк, фортепіяновий супровід вела п-на Ляриса Дячок, сцену оформила п-ні Стефа Дячок. Загально попис дітей був удалий. Він дав багато зворушень батькам, що перший раз побачили своїх малят у такій життєвій ситуації та безумовно був доброю пропагандою для Світлички. Треба тому надіятися, що в слідуєчому діловому році справа Світлички найде в громаді куди більше зрозуміння.

В цілі привернення уваги чужинців до України й української справи — Відділ уладив **виставку** кращих зразків українського народнього мистецтва в публичній бібліотеці в Силвер Спрінг. Виставка оформлена панями Процінською і Паславською, тривала від 7. травня до 4. червня ц. р. В габльотах бібліотеки, в дуже вмілому укладі, з доданням вичерпних пояснень в англійській мові — розташовано вишивки, кераміку, гуцульську різьбу, писанки. Виставка була одною з кращих культурних подій у бібліотеці, викликаючи заслужене признання з боку кількох тисяч глядачів, що бачили цю виставку.

Софія Кушнір
пресова референтка

ПОДОРОЖ НА МІСЯЦЬ

(Докінчення зі ст. 23)

песик. — Я дуже радий, що ви, пані, змінили свою думку. Мені буде менше роботи берегти вас.

— Хай вже діти читають казочки про такі речі в книжках та хай вчаться в школі. Може, як виростуть, то збудують такий корабель, щоб літати на місяць. Тоді ми всі спробуємо полетіти туди, — закінчив свою довгу мову коник Бурко.

Так і не полетіла корівка Мариня на місяць. І знову тваринки тихо та мирно продовжували своє життя в дядька Левка, а Галинка та Івась мали тепер кожного ранку добре снідання: пахуче свіже молочко та смачні яєчка.

Ніна Наркевич

Прийдіть на імпрезу найближчого Відділу СУА! Пізнаєте громадську готовість нашого жіноцтва й відчуєте теплу, товариську атмосферу.

Централа одержала

від 28. травня до 31. липня 1965

РІЧНА ВКЛАДКА і ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ФОНД:

Окружна Рада СУА Шикаго від Відділів 22, 29, 51, 74, 84		
Від. 6	Рочестер	20.00 10.00
”	17 Маямі	— 15.00
”	22 Шикаго	20.00 10.00
”	24 Елізабет	20.00 10.00
”	26 Гемтремк	20.00 10.00
”	33 Клівленд	20.00 10.00
”	47 Рочестер	20.00 10.00
”	48 Філадельфія	20.00 10.00
”	52 Філадельфія	40.00 20.00
”	59 Балтимор	20.00 35.00
”	70 Пассейк	— 10.00
”	71 Джерзі Ситі	20.00 10.00
”	72 Нью Йорк Ситі	20.00 —

ФОНД ЦЕНТРАЛІ і ВКЛАДКИ ДО СФУЖО:

Від. 6	Рочестер	60.00 6.00
”	19 Амстердам	42.00 4.20
”	21 Бронкс	63.50 8.50
”	22 Шикаго	154.50 15.50
”	24 Елізабет	129.00 12.90
”	26 Гемтремк	105.00 11.50
”	27 Питсбург	42.00 4.20
”	28 Ньюарк	162.00 16.20
”	33 Клівленд	105.00 10.50
”	42 Філадельфія	75.00 7.50
”	47 Рочестер	4.50 45
”	48 Філадельфія	96.00 9.60
”	52 Філадельфія	54.00 5.40
”	53 Асторія	25.50 2.60
”	59 Балтимор	78.00 7.80
”	67 Перт Амбой	42.00 4.20
”	71 Джерзі Ситі	60.00 6.00

ФОНД РЕЗЕРВОВИЙ і КОНВЕНЦІЙНИЙ:

Від. 6	Рочестер	10.00 10.00
”	22 Шикаго	10.00 5.00
”	24 Елізабет	10.00 5.00
”	26 Гемтремк	10.00 5.00
”	33 Клівленд	10.00 5.00
”	47 Рочестер	10.00 5.00
”	48 Філадельфія	10.00 5.00
”	52 Філадельфія	20.00 10.00
”	59 Балтимор	10.00 5.00
”	71 Джерзі Ситі	10.00 5.00
”	72 Нью Йорк	— 5.00
”	87 Кентон	— 5.00

ФОНД „МАТИ Й ДИТИНА“:

Від. 10	Філадельфія	60.00
”	24 Елізабет	60.00
”	28 Ньюарк	93.00
”	33 Клівленд	125.00
”	43 Філадельфія	45.00
”	47 Рочестер	34.00
”	59 Балтимор	10.00

**2nd CLASS POSTAGE
PAID AT PHILA., PA.**

Return to "OUR LIFE" Magazine
4936 N. 13th St., Philadelphia 41, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

„ 63 Дітройт	66.00
„ 69 Лорейн	25.00
„ 71 Джерзі Ситі	10.00
„ 76 Воррен	16.00
Д-р Наталія Коропецька, Моріс- тавін і д-р Володимир і Марія Білозори	25.00
Лідія і Роман Тицькі, Марта і Володимир Григорієви, Ве- стон, Онт.	10.00
Ірина Нанаси, Флашінг	10.00
Тетяна і Михайло Петрини, Парма	10.00
о. Павло і Віра Теодорович, Трой	10.00
Стефанія і Любомир Гуменюки	5.00

ПРЕСОВИЙ ФОНД Н. Ж.:

Окр. Рада СУА, Нью Йорк	25.00
Окр. Рада СУА, Рочестер	10.00
Від. 10 Філадельфія	15.00
„ 11 Трентон	10.00
„ 17 Маямі	10.00
„ 47 Рочестер	25.00
„ 49 Бофало	5.00
„ 54 Вілмінгтон	5.00
„ 65 Нью Брунсуік	10.00
„ 68 Сиракюз	5.00
„ 69 Лорейн	25.00
„ 71 Джерзі Ситі	10.00
„ 82 Бронкс	5.00
Членки 46 Відділу СУА, Фила.	10.00
Ставничі, Салабан, Дзюби, Бо- фало	25.00
Членки 46 Відділу СУА, Фила.	10.00
Членки Управи СФУЖО	10.00
Анна Чернявська, Бриджпорт	10.00
Слава Кравчук і Ліда Артимів, Філадельфія	7.00

По 5 дол. Михайлина й Антін Чай-
ковські, Філадельфія, Оксана Бурбел-
ло-Соломон, Янгстайн, Ксеня Микит-
ка, Зебулон, Катерина Кобаса, Дарія
Бойчук, обидві з Дітройту, Марія Бу-
цяк, Менчестер, Ніна Самокішин, Трен-
тон, Стефанія Жуковська, Реґо Парк,
Ганна Ратич, Едісон, Оксана Тарнав-
ська, Ірвінгтон, Н. Глинянська, Віл-
мінгтон, Міра Залуцька, Аделфі, Анна
Гавдяк, Ньюарк, Інна і Павло Кравчу-
ки, МекКіс Ракс, д-р Євгена Єржків-
ська, Сиракюзи.

По 3 дол. Михайлина Городиська,
Шикаго.

По 2 дол. — Софія Гасин, Філадель-
фія, Теодозія Пришляк, Гилсайд, Юлія

Кучер, Питсбург, Марія Гордійчук,
Клівленд.
По 1 дол. — Стефанія Гудз, Кентон,
Анастасія Зобродська, Ленсінг, Ольга
Тарнович, Содбури, Катря Гарасевич,
Калина Сакалюк, обидві з Торонта, А.
Хоминець, Вінніпег.

ВИХ. ФОНД ІМ. Г. РАКОЧОЇ:

Від. 23 Дітройт	10.00
„ 43 Філадельфія	10.00
Членки Гол. Управи СУА	40.00
Лідія Бурачинська, Філадельфія	25.00
Христина і Богдан Турченкоки	10.00
Марія Малевич, Питсбург	10.00
По 5 дол. — Членки 20 Відділу СУА, Філадельфія, Ірина Пеленська, Філа- делфія, Ірина Кашубинська, Клівленд, Євгенія Янківська, Торонто.	

СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД СУА:

Членки Управи 47 Відділу СУА, Рочестер	14.00
---	-------

ДЛЯ НТШ, САРСЕЛЬ:

Від. 33 Клівленд	10.00
„ 71 Джерзі Ситі	20.00

ФОНД ЗВ'ЯЗКІВ І РЕПРЕЗЕНТАЦІЇ:

Від. 22 Шикаго	25.00
„ 33 Клівленд	10.00
„ 47 Рочестер	10.00

„ФОНД 500“:

Від. 33 Клівленд	30.00
„ 70 Пассейк	25.00
Ірина Кашубинська, Клівленд	3.98

НА ДІМ СУА

Від. 71 Джерзі Ситі	5.00
Євгенія Вербицька, Торонто	10.00

ШЕРИ ДОМУ СУА:

Від. 22 Шикаго	100.00
„ 68 Сиракюз	100.00
„ 70 Пассейк	100.00

**СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД
ІМ. О. ГОРДИНСЬКОЇ**

Від. 28 Ньюарк	54.00
----------------	-------

3 подякою,

Анна Сивуляк, касієрка

Ірина Качанівська, секретарка

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Окрема практична частина

Свого часу писала я про те, щоб
практична частина Нашого Життя,
цебто сторінки „На сторожі здоров'я“,
„Користаймо з досвіду“, „Українська
вишивка“ були вміщені в середині
журналу так, щоб можна було їх лег-
ко витягнути. Я дуже вдячна, а напев-
не й більше читачок вдячні Вам за те,
що тепер легко можна вибрати цю ча-
стину. Тоді маємо під рукою ряд при-
писів чи взорів.

Галина Чучкевич

Цю новину впровадили ми в 1964 р.,
отже ціла практична частина того річ-
ника може бути виїнята і зчіплена ра-
зом. У грудневому числі подаємо спи-
сок приписів так, що легко їх можна
знайти.

Цю практичну частину Нашого Жит-
тя (10 чисел) можемо на бажання на-
діслати за зворотом коштів 1 дол.

Ред.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У ч. 6, 1965 Н. Ж. у рубриці „Цен-
траля одержала“ помилково подано,
що пожертву 10 дол. на пресовий
фонд Н. Ж. вклатила п-ні Олександра
Харина, тоді коли її надіслала п-ні Сте-
фанія Слюзар із Едмонтону. За недо-
гляд перепрошуємо.

У ч. 7, 1965 Н. Ж. у звіті з Милвил,
Н. Дж. помилково подано, що 39 Від-
діл відсвяткував 30-ліття подружжя
п-ва Горінів, тоді коли це було 50-
ліття їх подружжя. П-во Горіни повін-
чались у катедрі Непор. Зачаття у Фи-
ладельфії у 1915 р. За недогляд пере-
прошуємо.

МОДНІ ЧЕРЕВИЧКИ

Американська Академія Лікарів-Ор-
топедів поборює сучасну моду гостро-
носих черевичків. Згідно з їх опінією
— нагнітки й хиби ніг пов'язуються
тепер у жінок скоріше і в більшому
розмірі. Зокрема звертають увагу на
загрозу тієї форми черевичків для
дітей.